

Lord Luster

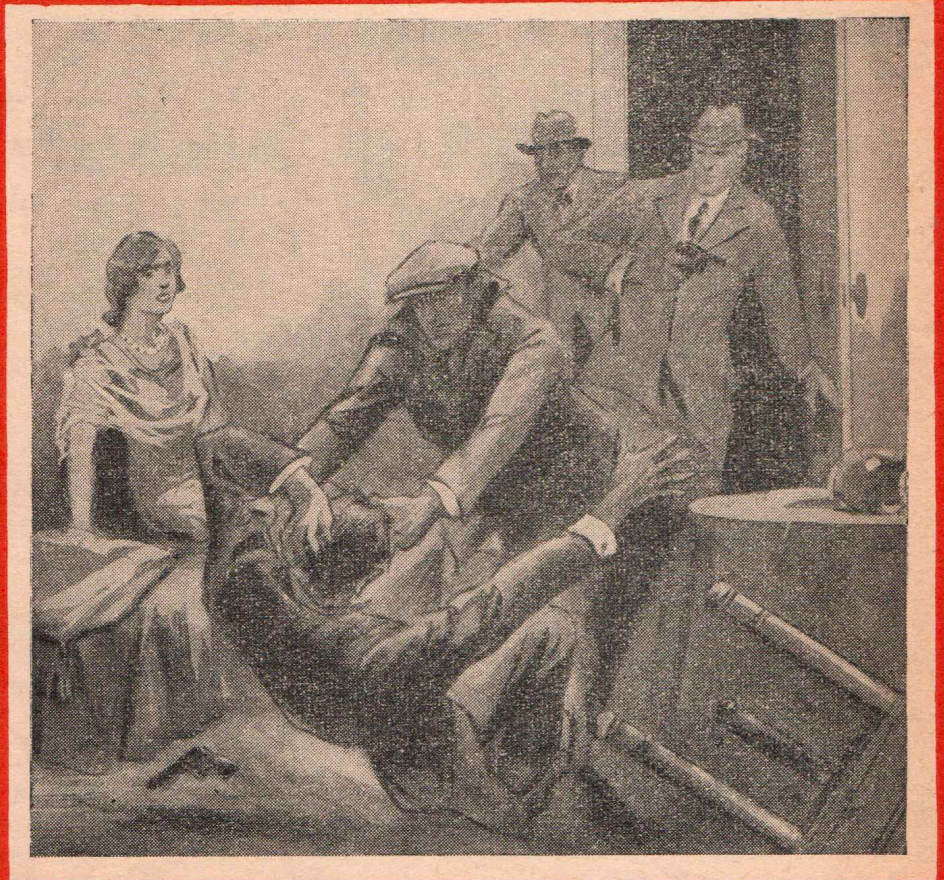
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

PINDARUS EN POMPADOUR

N° 2619

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaalt

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Pindarus en Pompadour

HOOFDSTUK I.

EEN INTRIGE ONTSPINT ZICH

De lente was eindelijk definitief in het land gekomen en Parijs baadde in de vrolijke glans van een gouden zonnetje, dat overal tot nieuwe levensvreugde inspireerde.

In het bos van Boulogne werden de roelbootjes uit de boothuizen gehaald, nagekeken en klaar gelegd aan de stelgertjes bij de verhuurinrichting. De hoezen waren al een paar dagen geleden van de kostbare palmen in sommige plantsoenen weggehaald, want de win-

tervorst had blijkbaar voor dit jaar zijn hielen gelicht.

Over de Seine hing een zilveren waas en men zag al heel wat ranke gieken (1) en wherries (2) over de blinkende golfjes schieten, in training voor de komende wedstrijden.

Er was nog een andere wedstrijd op

(1) Lange, smalle roelboot met slechts een roeier op elke bank.

(2) Lichte roelboot.

komst Auteuil, de wereldberoemde voorjaarsrennen, waarbij het in vele gevallen minder om de paarden, dan wel om de omgeving gaat, want het is algemeen bekend, dat in Auteuil de eerste lentemode wordt gelanceerd door de modekoningen.

De dames vooral hebben dan ook veel meer oog voor de lengte van de rok, de hoogte van de taille en de nieuwe modetinten, dan voor het kruis of de « droogte » van een paard.

Op heel wat oefenbanen galoppeerden al met glanzende huid en wijd geopende neusgaten de prachtige dieren, die duizenden waard waren en die voor het merendeel eigendom waren van rijke Fransen.

Toch ging al het gerucht, dat dit jaar ook een paar Engelse paarden zouden meelopen, maar niemand wist nog een naam te noemen.

Het was nog vrij vroeg in de ochtend van een heerlijke lentedag, warm als een zomerdag, toen John Raffles, alias Lord Lister en zijn vriend Charles Brand in een auto langs de brede weg reden naar Auteuil.

Een serie avonturen had hen vrij lang in Frankrijk en voornamelijk in Parijs vastgehouden en nog altijd stonden zij in tweestrijd of zij terug zouden keren, nu de stad der steden weer was ontwaakt en er weer fantastisch uitzag.

Haast hadden zij niet en Raffles wist volkomen zeker, dat hij van de politie absoluut niets te vrezen had.

Hij stond in het Grand Hotel ingeschreven als Graaf Palmhurst, met zijn secretaris Brunt en op die naam stonden ook hun papieren. En hoe volkomen echt die papieren waren, kon alleen de grote avonturier weten, die gezien had, hoe de echte graaf Palmhurst omkwam in het hartje van de Gobi-woestijn, zonder dit te kunnen verhinderen. Een leeuw had hem plotseling besprongen en met een slag van zijn machtige klauw gedood. Palmhurst was toen al meer dan tien jaren in Afrika en iedereen had hem vergeten. Maar Raffles vergat hem niet.

In de versleten, leren tas, die deze zending altijd bij zich droeg, vond hij papieren, die volkomen in orde waren. Hij had zich van deze papieren meester gemaakt omdat er toch geen erfgenamen waren, voor zover hij wist.

Twee dagen na de dood van graaf Edward Palmhurst was er nauwelijks meer over zijn lichaam dan wat verbleekte beenderen. Over de rest hadden de aasgieren en de hyena's zich ontfermd.

En van dat tijdstip af was Raffles, als het nodig mocht zijn, graaf Palmhurst.

In die korte tijd, dat hij nu in Parijs was, had hij zich doodsvijanden gemaakt, maar die waren op het ogenblik zijn spoor volkomen bijster en Raffles genoot dus een poosje van de weldoende invloed van het zachte weer, van zijn vacantie en van het idee, dat hij nog mens kon zijn met andere mensen.

Het was ongeveer negen uur in de ochtend, toen zij de voorstad Auteuil doorreden, de brede straatweg bereikten en een tijdlang langs de spoorlijn reden.

Een half uur later waren zij de renbaan, die magnifiek gelegen is tussen de groenende heuvels, genaderd. Het is beslist een van de mooiste renbanen ter wereld en zeker heel wat mooier dan de befaamde renbaan bij Epsom, waar de beroemde derbywedstrijden worden gehouden.

De twee vrienden stapten uit, parkeerden hun wagen en liepen langzaam in de richting van de oefenbanen.

Er stonden daar vrij veel auto's en het scheen dus al tamelijk druk te zijn.

Inderdaad zag Raffles al op een afstand enige troepjes mensen bij elkaar staan langs het wit geschilderde, lage hek, dat om een groot weiland liep, dat de vorm had van een onregelmatig ovaal.

Toen hij en Brand dichterbij kwamen zagen zij een paar bruine paarden, glanzend van kracht en gezondheid, in een kalm handgalopje over de baan gaan, bereden door hun jockey's, die nu niet gestoken waren in hun fleurige kleurige pakjes, maar in vrij smerige

stalkeren. Sommigen reden in hun hennismouwen, anderen in een lange, gerafelde broek. Maar allemaal reden zij prima en dat was de hoofdzaak.

Er kwamen telkens paarden bij en tenslotte liepen er zeker wel acht in een gelijkmatig tempo achter elkaar over het als een biljartlaken zo gladde gras, zonder te proberen elkaar te passeren.

In de stilte was het snuiven van de galopperende paarden duidelijk al van ver te horen.

Raffles en Brand naderden het witte hek. Zwijgend keken zij een tijdje met plezier naar de fraaie aanblik van de edele renpaarden.

Plotseling scheen de aandacht van Raffles door iets heel anders te worden getrokken.

Hij keek naar een groepje personen en Brand volgde zijn blik. Hij zag daar een vijftal mensen staan, waaronder een dame, een nog jong meisje, heel elegant gekleed en toch beslist geen Française. Zij stond met een oude heer te praten, maar zelfs aan haar houding was te merken, dat zij niet in dit land geboren was.

— Vallen die mensen je soms speciaal op? vroeg Brand tenslotte.

— Herken je hem dan niet? Zijn foto heeft anders de laatste tijd dikwijls genoeg in de Engelse sportbladen gestaan. Die grote, corpulente man met de grijze, slappe hoed, is Ralph Meredith, de schatrijke koffiekoning. Het meisje is Ina, zijn dochter en die zo stemmig geklede jongeman met zijn bolhoedje is Aubrey Saint Clair, de particuliere secretaris van onze schatrijke vriend.

— En de twee andere mannen?

— Dat weet ik niet. Ik geloof echter dat de ene, de kleinste, de pikeur is van Meredith. Hij draagt rijlaarzen, hij heeft een karwats bij zich en hij kijkt nogal eerbiedig. De andere man ken ik echter helemaal niet, tenminste...

Hij brak de zin af, kneep zijn ogen half dicht en vroeg toen plotseling:

— Heb je soms de kleine Zeiss bij je?

— Ja. Ik verwachtte al, dat wij de

kijker hier misschien nodig konden hebben. Maar nu merk ik, dat de oefenvelden hier niet zo groot zijn en gemakkelijk te overzien.

Brand had de kijker uit het foudraal gehaald en gaf die aan Raffles, die hem voor de ogen bracht en toen scherp tuurde naar het groepje mensen daarginds, op ongeveer honderd meter afstand.

Toen liet hij het instrument langzaam weer zakken en zei peinzend:

— Ik heb zo'n idee, dat ik het gezicht van die man vroeger al eens heb gezien.

— Hij ziet er bijzonder elegant uit, meende Brand.

— Zelfs wel wat overdreven, Charles. Dat sportkostuum kon wel wat minder blauw en die handschoenen zijn me ook wel wat te licht. Er is een zekere zwier aan de man, die mij ergens aan doet denken. Waar, drommels, kan ik hem vroeger hebben gezien?

— Lang geleden?

— Een paar jaar. En zeker niet hier in Parijs. Wacht eens, het moet in Amerika zijn geweest en meer speciaal in Texas, dicht bij de Mexicaanse grens.

— Hij schijnt goede vrienden met het meisje te zijn.

— Dat wil zeggen, dat hij onophoudelijk tegen haar praat, merkte Raffles op. Laten wij er eens wat dichters naartoe gaan, misschien vangen wij wat op. Ik ben werkelijk nieuwsgierig geworden.

Schijnbaar voortdurend naar de galopperende paarden kijkende, liepen de twee mannen naar het groepje toe.

Toen zij voorbijliepen, hoorden zij, dat het over een bepaald paard ging en dat de elegante jongeman werd aangesproken met de titel Monsieur le Comte.

Raffles hield een paar stappen verder stil, leunde over het hekje en deed net alsof, hij levendig met Brand sprak over de verrichtingen van de jockey's en staljongens, maar hij lette scherp op wat er gezegd werd en pas een minuut of tien later stootte hij Brand aan en liepen zij verder.

Toen zij buiten gehoor waren, zei hij nadenkend:

— Ik heb zijn stem nu gehoord en het beeld wordt al iets duidelijker, ofschoon het nog altijd niet scherp is, dat ik onmogelijk zou kunnen zeggen, of ik hem in levende lijve gezien heb.

— Wat bedoel je daarmee? vroeg Brand lachend. Hoe wilde je hem anders hebben gezien?

— Wel, op een plaatje, een foto, een tekening, riep Raffles levendig uit. Hij stond stil, tuurde een ogenblik naar het gras voor zijn voeten en zei bijna driftig: Ik heb mij laten voorstaan op mijn voortreffelijk geheugen voor gezichten en nu schijn ik mijzelf te hoog te hebben aangeslagen. Intussen, het is echt niet onmogelijk, dat een opvallende gelijkenis mij parten speelt. Maar daar achter ons, Charles, zie je een van die kleine comedies, zoals het menselijke leven ze bij miljoenen telt. De graaf is dol op het meisje, het meisje mag de graaf wel, de secretaris houdt van het meisje en het meisje weet niet dat er een secretaris bestaat. En tenslotte, de secretaris zou de graaf graag een draai om de oren geven, als hij het lef maar had.

— En de vader? vroeg Brand lachend.

— De vader? Wel, die ziet natuurlijk voorlopig alleen maar zijn paard.

— Zijn paard? herhaalde Brand verwonderd.

— Maar heb je dan Pindarus niet eens herkend? vroeg Raffles, opeens stilstaande. Daar, net aan de overkant, het derde van de kop. Als ik alleen maar het paard had gezien, dan zou ik toch onmiddellijk geweten hebben, dat zijn eigenaar in de buurt moest zijn. Zo, de kranten hebben dus toch gelijk en mijnheer de Meredith zal zijn nieuwe aanwinst in Auteuil laten mededingen.

— Het gezicht van die graaf bevalt mij niets, zei Brand. Hij is mij een beetje te knap.

Plotseling voelde hij een ruk aan zijn arm en voelde de ijzeren vingers van Raffles er omheen knellen.

Hij keek een beetje geschrokken naar

zijn vriend, maar deze lachte vrolijk, liet zijn arm los en zei:

— Je trekt het gordijn op, met dat woord, Charles. Hij is te knap. En omdat hij zo knap was, hebben zij hem wel eens een enkele keer voor de film laten spelen. Hollywood. De repititie van een grote film, met Diana Dors in de hoofdrol. Herinner je je toch eens, Charles. Wij waren erbij als figuranten.

— En toen heb jij nog een vrij belangrijke rol gekregen! riep Brand levendig uit.

— En ik weigerde, om mijn gezicht niet te bekend te laten worden, bevestigde Raffles lachend. Wat de heer met dat knappe gezicht betreft, hij werd er na een paar opnamen uitgegooid. Wij hebben de proeffilm nog zien draaien in het lokaaltje van de chef regisseur. De man was een volkomen mislukking en de mooie Diana verklaarde, dat hij haar misselijk maakte. Nu wordt alles weer helder. Een film, een foto, het is net zo iets.

— Maar je had het net over Texas.

— Komt prachtig uit. Want voordat hij in Hollywood optrad, was hij in Texas. Ga eens terug met je gedachten, Charles. Een klein café aan de stoffige weg naar de grens. Een café met een echte kelner. Vermoeide koeiendrijvers en Mexicanen in hun schilderachtige dracht. Paarden met hoge, houten zadels, een brandende zon, reuzen-cactusen en ik heb het hele geval gekiekt. Zie je nu het groepje voor je? De paarden links, vastgebonden aan hun lijnen, de bezoekers in het midden en tegen de deurpost leunend, de kelner in zijn wit linnen pak en zijn punthoed.

Brand schreeuwde enthousiast:

— Je hebt gelijk! En als hij het niet zelf is, dan lijkt hij er als twee druppels water op.

— En zijn naam was Bernardo Cassida, ging Raffles verder, erg tevreden over zijn vondst.

— Maar dan kan er toch alleen sprake zijn, van een wonderlijke gelijkenis Edward. Want het is toch niet aan te nemen, dat een kelner in een Texaans café een mislukt filmspeler, uitgegroeid

is tot een Franse graaf.

— Waarom niet? Als hij maar goed Frans spreekt en brutaal genoeg is. Wij hebben heel wat gekke dingen beleefd, Charles. Wij kennen schoenmakers, die infanterie-kapiteins werden en gehoorzaamd werden ook, wij weten van een Hollandse jongeman, die zich uitgaf

voor Koning Boudewijn en dagen lang werd geloofd en alles wel beschouwd was dat toch nog heel iets anders dan de kleine comedie, die onze vriend met zijn knappe gezicht daar op touw schijnt te zetten, Charles, dit kan heel interessant worden en ik wil eens zien wat er van komt.

HOOFDSTUK II.

EEN OORVIJG EN HAAR GEVOLGEN

Wanneer Raffles iets wilde onderzoeken, of nagaan, dan deed hij het met een enorme snelheid, maar verloor de grondigheid niet uit het oog, wat Brand nog altijd even verbaasde als de eerste keer, toen hij met deze werkmethode kennis maakte.

Binnen tien minuten wist Raffles ongeveer alles, wat hij op het ogenblik wilde weten.

Pindarus zou inderdaad meedoen aan de rennen, die de volgende week al plaats zouden vinden. Mijnheer Meredith woonde met zijn dochter en zijn secretaris in het Splendid Hotel, niet ver van de Arc de Triomphe.

Hij had een week tevoren kennis gemaakt met graaf Armand de Longfleury, zo was de naam van de elegante jongeman.

De koffiekoning zou in Parijs blijven, zeker tot na de rennen.

Al deze gegevens verzamelde Raffles uit de monden van de rijknechts, pikeurs en opzichters. En in de loop van de dag ontdekte hij nog wat meer. Zo, bijvoorbeeld, dat Pindarus gestald was in een van de boxes, waarover de baan bij Auteuil beschikt en dat het paard daar onder de hoede stond van de pikeur van Meredith, James Holowam en de jockey, die het paard zou rijden, Eddy Howard.

Het dier was in een uitstekende conditie en insiders gaven het een voortreffelijke kans, ofschoon anderen zweeren bij Sardanapale, de prachtige vosruin van de Hertog de Chambert.

Op dat ogenblik was de code voor Pindarus 3 : 1, die voor Sardanapale 5 : 1. Er waren echter nog een paar paarden, die ongeveer op hetzelfde peil

stonden.

Toen Brand diezelfde avond Raffles naar zijn oordeel vroeg, antwoordde deze:

— Dat is nog niet zo gemakkelijk te zeggen, Charles. Op het oefenveld, waar iedereen kan komen kijken, laten de bekwame jockey's nooit zien wat er werkelijk in de paarden zit, die zij zullen berijden. Natuurlijk laten zij de dieren nu en dan in wedstrijdtempo lopen, maar dat doen zij alleen als er niemand staat te kijken. Het is heel belangrijk voor de eigenaar, dat de waarde van zijn dier tot op het laatste ogenblik een geheim blijft. Hoe lager het op de wedlijst genoteerd staat, des te hoger de uitbetaling is, als het dier zou winnen.

Toen de twee vrienden hierover praatten, zaten zij in de bar van het Splendid Hotel. Het was een nieuw gebouw, heel groot, niet zo erg Parijs, uiterst modern, en een beetje vloekend met de omgeving, zeker met de beroemde Arc de Triomphe, die de overwinning van Napoleon moet verheerlijken.

Er speelde een klein bandje van negers, in vuurrode jasjes, en er werd ook gedanst.

Het was ongeveer negen uur in de avond, toen mijnheer Meredith in avondkleding de zaal binnenkwam, in gezelschap van zijn dochter.

Raffles had het tweetal onmiddellijk gezien en gaf Brand een knipoogje.

Het jonge meisje zag er werkelijk als een droom uit in haar lange avondtoiletje in crêpe de chine met kostbare Mechelse kant. Haar blonde haar viel in dikke krullen over haar oren tot op haar blanke schouders.

Brand keek haar met oprechte be-

wondering na, toen zij heel licht als een kleine koningin door de zaal liep.

Er waren er nog twee in de zaal, afgezien van alle anderen, die echter in dit verhaal geen rol van betekenis spelen, die 't mooie meisje met bewonderende blikken volgden, de een verlegen, bescheiden, de ander met vurige blikken en brutaal.

De eerste was de secretaris Saint Clair, de tweede was Armand de Longfleury.

Zij zaten niet ver van elkaar, maar hadden blijkbaar geen woord met elkaar gesproken.

Raffles had hen nauwelijks gezien die avond, of hij begreep, dat die twee elkaar diep haatten.

En de oorzaak was dat mooie, blonde kind, dat er niet eens iets van scheen te merken, vrolijk lachte met allebei en echt geen vermoeden scheen te hebben van de brand, die haar heldere, blauwe ogen, haar rode lippen en haar blonde lokken hadden gesticht in het hart van die twee jonge mannen.

Haar vader had moeite haar bij te houden en dat was ook niet te verwonderen, want hij was heel wat ouder en bovendien corpulent en hij had er niet de minste behoefte aan om te dansen.

Ina echter liep regelrecht toe op een groepje dames en heren, Engelse gasten, met wie zij blijkbaar iets eerder had kennis gemaakt en heel even later zag men haar al door de zaal zweven in de armen van een rossig jongmens, nog geen twee weken graaf, daar zijn vader pas overleden was en geweldig rijk, en die nu niets beters wist te doen, dan dadelijk het Kanaal over te steken en in het vrolijke Parijs te gaan zoeken, wat hij in Londen blijkbaar gemist had.

— Het is vreemd, dat de Londense beau monde blijkbaar naar Parijs moet komen, om elkaar te ontmoeten, zei Raffles, het ongelijke paar nakijkend. Ken jij die man, die er naast die blonde fee uitziet als een Caliban uit Shakespeare's « Storm »?

— Ja zeker. Zijn foto werd onmiddellijk na het overlijden van zijn vader in alle deftige bladen afgedrukt en ook

wel in de boulevardpers. Hij is nu graaf Winstone en Cedric is zijn voor-naam.

— Hij ziet er uit als de vleesgeworden stupiditeit, merkte Raffles op.

— Ja, hij is niet bijzonder snugger. Dat neemt niet weg, dat hij avond aan avond duizenden vergokt aan de bacca-rattafel.

— Duizenden? Vreemd, ik had namelijk zo'n idee dat hij niet eens tot tien kon tellen. Maar kijk eens, onze Chileense graaf is, geloof ik, boos.

Inderdaad keek de jongeman met zijn clijkleurig gezicht tamelijk nijdig. Hij volgde met sombere blikken het dansende meisje, dat lachend luisterde naar het onophoudelijk geratel van haar partner, wiens mond geen ogenblik stil stond.

— Het kokette ding heeft hem wel degelijk gezien, al houdt ze zich van de domme, maar zij speelt een beetje met hem, zei Brand zacht. Zou het niet tijd worden om de oude heer tegen die charlatan te waarschuwen?

— Maar beste kerel, er is toch nog echt geen aanslag op hem gepleegd.

— Op hem nog niet, maar onze Chileen heeft wel zijn mijnen gegraven onder de vesting, die Ina heet. En het duurt niet lang of ze springen, als ik nog 'n grijntje verstand van vrouwen heb. Het is toch duidelijk, dat zij hem bijzonder graag mag.

— Dat moet wel, anders zou zij niet koketteren met die rode dwaas, dat jochie in zijn lange broek.

— Dat is een ondeugende opmerking van je, Edward, zei Brand lachend. He-las is het waar. Kijk eens, hoe de batterijen van haar grote ogen werken. En hoe onschuldig ze doet. Zij doet net alsof zij niets ziet van de boosheid van onze Chileense flessentrekker. Zou hij werkelijk de brutaliteit hebben, zijn hengel in haar richting uit te werpen?

— Waarom niet, als ik vragen mag? was de opmerking van Raffles. Hij moet gezien hebben, dat het meisje hem bijzonder graag mag en waarom zou hij dan niet proberen met haar ook het fortuin van haar vader buit te maken? De vader hoeft maar ja te zeggen en

alles is in orde. En daar die brave koffiehandelaar niet weet, wat wij weten, zal hij zeker niet aarzelen. Een en ander tot grote spijt van die arme Saint Clair. Ach, wat moet hij van dat meisje houden.

— De hele tragedie ligt voor ons, zei Brand somber. Hier de schatrijke vader, daar de knappe dochter, daar het stuk personeel, de rampzalige secretaris, die de moed heeft zijn ogen op te slaan naar de prinses. En ten overvloed nog de prins uit het sprookje, die roet in het eten komt gooien en de prinses voor zijn neus wil wegkappen. Maar de dans is uit. Wat gebeurt er nu?

— Wel, de prins uit het sprookje komt op het toneel, gaf Raffles hem ten antwoord. Kijk, hij staat zo vlug op, dat hij bijna zijn cocktailglas omgooit. Nu buigt hij voor haar, zijn vroegere « Ober » zou er niets op aan te merken hebben.

— Hij is een graaf uit een derderangs operette, mompelde Brand minachtend. En ik vind zijn manier van dansen niet elegant, om er het beste van te zeggen. Zou hij soms denken, dat hij hier in een Chileense zeemanskroeg is?

Inderdaad hield Cassida zijn dame vast op een manier, die haar vader al spoedig het voorhoofd deed fronsen. De Chileen scheen alles om zich heen te vergeten, drukte het meisje dicht tegen zich aan en scheen haar met zijn ogen te willen verslinden. Zijn gezicht was vlak bij dat van haar.

— Mesties! gromde Raffles, vol diepe verachting, tussen zijn tanden. Hoe durft de kerel met haar in een volle zaal te dansen. Die halfbloed moet niet het minste grijntje fatsoen in zijn corpus hebben.

— Ik ben bang, dat Aubrey hem straks aanvliegt, zei Brand zacht. De jongen ziet doodsbлек.

Inderdaad, Saint Clair was opgestaan. Hij was bleek en zijn vuisten waren gebald.

Hij scheen zich een ogenblik te bedenken en liep toen met snelle passen naar Meredith toe, die tegen de bar leunde.

Raffles zag hem even later heftig met

de oudere man praten, die een gebaar van ongeduld maakte en hem scheen weg te sturen. Een donkerrode gloed trok over het knappe, jonge gezicht en Aubrey trok zich terug. Hij zag er uit alsof hij een slag in zijn gezicht had gekregen.

Maar de dans was al uit en Raffles en Brand zagen hoe de Chileen het jonge meisje zijn arm gaf, op een ouderwetse manier en haar door een van de brede doorgangen naar het donkere terras voerde, dat in een wijde boog om de danszaal heenliep en vanwaar men een prachtig zicht had, over een groot gedeelte van de Seine, in de verte, over het groene Bois de Boulogne en over de omringende huizen.

De danszaal namelijk lag op de zevende verdieping van het reusachtige hotel.

Op het terras stonden tafeltjes, gemakkelijke stoelen en rustbanken. Op dit ogenblik waren er maar heel weinig mensen.

Raffles gaf Brand een wenk en beiden slenterden naar een van de uitgangen. Zij werden echter voorbij gelopen door de koffiehandelaar, die leek op een woedende stier, die nog maar een klein beetje geprikkeld hoefde te worden, om los te breken.

Vanwaar zij stonden konden de twee vrienden een deel van het grote terras overzien. Er lagen daar wat kunstmatige prieeltjes en uit een daarvan klonk een geluid als van een worsteling en de onderdrukte kreten van een vrouw.

Voor Brand of Raffles nog iets hadden kunnen doen, klonk er een heel ander geluid, klinkend en helder, onmiddellijk gevolgd door het briesende stemgeluid van mijnheer Meredith, die zo hard sprak, dat de twee vrienden hem wel moesten verstaan:

— En maak nu, dat je weg komt, bruine hond! Of ik zal je zo afranselen, dat je ontoonbaar bent. Ga naar binnen, Ina! Ik begrijp niet, dat je zo'n kerel toegestaan hebt, je ook maar met een vinger aan te raken.

Daar kwam het meisje al, met gebogen hoofd en de handen voor het gezicht. Haar vader volgde haar op een

paar passen afstand, grommend en bulderend nog en met een vuurrood gezicht.

En tenslotte werd de gedaante zichtbaar van het slachtoffer van Meredith.

Hij stak woedend de vuist op en toen wilde hij wegsluipen door dezelfde deur, die Raffles en Brand als observatiepost hadden gebruikt.

Maar hier voelde hij zich bij een arm grijpen en hij stond met een vloek stil en vroeg:

— Wat wilt u? Wie bent u? Laat mij los!

— Aanstonds, antwoordde Raffles, uiterst kalm. Eerst zul je naar mij luisteren, Bernardo Cassida. Waarom schrik je zo bij het horen van die naam? Maar, waarom vraag ik ook, ik weet het zelf heel goed. Luister dus. Ik wens, dat je nog deze avond niet alleen dit hotel maar ook Parijs verlaat. Tref ik je er morgen nog aan, dan zal ik gedwongen zijn, de politie op je af te sturen. Het zou mij niets verwonderen, als die je heel graag eens aan de tand zou willen voelen. Mijn motieven gaan je niet aan. Maar je mag wel weten, dat ik belang stel in Miss Ina. Laat je dat voldoende zijn! Smeer hem Cojote! (1)

Cassida keek Raffles heel even aan met ogen, die gloeiden van haat. Hij wilde zeker de trekken van die man in zijn geheugen prenten. Eigenlijk keek hij maar met één oog, want het andere zat half verborgen achter een geweldig opgezwollen wang, waar de zware hand van de nijldige koffiehandelaar hem geraakt had.

Toen rukte hij zijn arm woedend los, draaide zich om, zonder een woord te zeggen, gaf een gesmoorde vloek en sloop weg.

— Hij is niet eens een echte Chileen, gromde Brand vol minachting. Een kruising van een Mexicaanse halfbloed en een Indiaanse.

— Niemand zal nu nog wel last van hem hebben, denk ik, merkte Raffles schouderophalend op.

Maar daar vergiste hij zich toch in. Want nu zou men pas goed last krijgen met Bernardo Cassida, alias Armand de Longfleury. En wie het tegendeel geloofde; die kende die listige, wraakzuchtige en gevaarlijke Mesties niet.

(1) Een cojote is een dier, dat in Zuid Amerika leeft en veel lijkt op een kleine jakhals of hyena.

HOOFDSTUK III.

PINDARUS 30 : 1

Raffles was de volgende ochtend tamelijk vroeg met Brand al weer in Auteull. James Henderson, de reusachtige chauffeur, had deze keer gereden.

Maar hoe vroeg hij ook kwam, toch was er iemand geweest nog vroeger dan hij en dat was Ralph Meredith, de koflekoning.

De grote, zware man scheen helemaal down en leunde tegen de ingang van het witte hek, terwijl zijn pikeur heel druk tegen hem praatte, blijkbaar erg opgewonden.

Pindarus stapte voorbij, gezadeld en wel, met de leren hoofdkap om en aan de teugel geleid door de magere jockey, Eddy Howard.

Het kennersoog van Raffles zag bij de eerste oogopslag, dat er iets met het paard niet in orde was. Het liep lusteloos, met gebogen hoofd.

Wat verderop bij het hek stonden een aantal mannen met de handen in hun zakken en dikke sigaren tussen de lippen, die naar de oefeningen keken, met samengetrokken wenkbrauwen en zonder zich te verroeren.

Raffles wist, dat het eigenaars van paarden, sportjournalisten, bookmakers en beroepswedders waren. Plotseling maakte Meredith aan het drukke gepraat van zijn pikeur een einde. Hij stampvoette woedend en schreeuwde:

— Ik wil het zien, met eigen ogen. Laat hem eens lopen, Eddy.

Het paard was zo groot en de jockey zo klein, dat hij het dier eerst naar het hek moest brengen, voor het hem mogelijk was, in het zadel te komen.

De pikeur zei nog, waarschuwend:

— Mijnheer Meredith, ik zeg u nog eens, dat het dier niet in staat is om te

lopen. Ik zeg u, dat het kreupel is, dat het zal struikelen en dat u dan gevaar loopt, dat het een been zal breken.

— En ik wil het zien, voor ik het geloof! brulde mijnheer Meredith. Een paard, dat gisteren nog uitstekend was, dat zou nu plotseling kreupel zijn? Vooruit, Eddy!

— Een ogenblik! klonk de heldere stem van Raffles en de drie mannen keken hem nieuwsgierig aan.

Raffles was dichterbij gekomen, nam zijn hoed af en zei rustig:

— Ik ben graaf Palmhurst, mijnheer Meredith. Ik ken uw paard van vroeger. Neem het mij niet kwalijk, als ik u zeg, dat uw pikeur volkomen gelijk heeft. Pindarus is zonder de minste twijfel kreupel aan het rechter voorbeen. Als u hem laat galopperen, kunt u hem net zo goed dadelijk een kogel door het hoofd schieten.

Meredith moest de naam van graaf Palmhurst gehoord hebben. Hij aarzelde. Zijn koppigheid dreef hem zijn wil door te zetten, maar aan de andere kant hield de klank van vaste overtuiging in de stem van de ander hem tegen.

— Hebt u verstand van renpaarden? vroeg hij wantrouwend.

— Ik heb zelf een renstal, antwoordde Raffles glimlachend.

— Hoe verklaart u het dan, dat mijn paard in een nacht kreupel wordt?

— O, dat kan verschillende oorzaken hebben. Het kan gisteren bij de laatste oefening ongelukkig op een steen hebben getrapt. Het kan zich in zijn box zelf verwond hebben...

— Noch het een, noch het ander kan gebeurd zijn, graaf, zei de pikeur hoofd-

schuddend. De box is overal gecapitonneerd en gisteren liep hij steeds met vilten hoefbeschermers.

Raffles was al door het hek gegaan en op het paard toegelopen. Het edele dier werd dadelijk onrustig bij het zien van de vreemdeling in zijn lichte kostuum, maar Raffles kalmeerde het direct, door het even in de neusgaten te blazen en zijn hand strelend over de fluweelzachte neus te strijken.

Hij vroeg de jockey zijn leren jas uit te trekken, spreidde die op de vrij modderige grond uit, knielde er op en bekeek heel zorgvuldig, het korte, glanzende haar tegen de draad opstrijkend, de hoef en het knokkelgewricht daarboven.

Het paard kribde terug en Raffles moest het voortdurend door zachte woordjes geruststellen.

Plotseling ging het prachtige dier op de achterpoten staan en de pikeur had de grootste moeite, het in bedwang te houden. Raffles moest snel achteruit springen om niet geraakt te worden en daarna liep hij naar Meredith toe, nam hem wat terzijde en zei op zachte, ernstige toon:

— Mijnheer Meredith, Pindarus is inderdaad kreupel en als u het dier nu niet volkomen met rust laat, zal het over zes dagen onmogelijk aan de rennen kunnen deelnemen.

— Maar hoe is dat mogelijk? riep Meredith woedend. Hoe kan dat dan gebeurd zijn?

— Uw paard is kreupel, omdat men met opzet de knokkelpees vlak boven de hoef met een vlijmscherp mesje heeft doorgesneden. Gelukkig is het maar half gelukt, want het paard schijnt zich verweerd te hebben. Toen ik de fijne snee, nauwelijks zichtbaar onder het haar, even met de vinger aanraakte, begon het paard dadelijk te steigeren, minder van pijn dan van schrik. Het is bang voor een herhaling, dat is het.

Meredith was doodsbleek geworden, toen werd hij rood als een tomaat en een ogenblik was Raffles bang, hem te zien stikken.

Hij maakte een beweging, alsof hij zich als een dolle stier op zijn pikeur

wilde werpen, maar Raffles hield hem tegen, meer nog met zijn ogen dan met zijn hand en zei zacht:

— Het is nu meer dan ooit nodig, om kalm te blijven, mijnheer Meredith. Bederf niets door drift. U wilt toch uw eigen mensen niet beschuldigen?

— En wie zou het anders hebben kunnen doen?

— O, er zijn nog genoeg anderen. Hebben uw pikeur of uw jockey er belang bij, dat uw paard verliest?

— Zeker niet, dat is zo. Integendeel, als Pindarus wint, dan krijgen zij een grote beloning van mij. Maar de eigenaar van Sardanapale had hun een nog hoger bedrag kunnen bieden, als mijn paard verloor! riep de woedende Meredith uit.

— Als dat werkelijk zo was en zij wilden u bedriegen dan zouden zij wel heel anders te werk zijn gegaan. Dan had uw jockey Pindarus wel kunnen inhouden, zonder dat het in het oog viel, of een andere truc kunnen gebruiken. Hebben zij u totnogtoe trouw gediend?

— Ik heb hun beslist niets te verwijten, bromde de koffiehandelaar.

— Dan durf ik er heel wat onder te verwedden, dat zij het niet waren. Een pikeur kan trouwens zo'n fijne snee niet toebrengen, geloof mij. Men moet daar een hele geoeffende hand voor hebben, men moet een soort van chirurg zijn. Het is maar een peesje en niet zo gemakkelijk te vinden. Wilt u mij toestaan, de box eens te onderzoeken? En wilt u mij verder beloven, beslist niets te doen, voordat u met mij gesproken hebt?

Meredith keek Raffles met grote ogen aan, en zei, half onwillig nog:

— Ik ken u helemaal niet, graaf en ik zie dus niet goed, waarom ik u die toezegging zou doen. Toch geef ik ze u en de drommel mag me halen, als ik weet waarom. Ik moest dadelijk de politie waarschuwen.

— Dat zou misschien heel dom zijn, want daardoor zou u een heel aanzienlijk bedrag kunnen ontgaan.

— Hoezo? vroeg Meredith verwonderd.

— Wel, het is toch duidelijk, dat die

lui daar, met hun handen in hun zakken, al iets gemerkt hebben. Dat zijn kenners en zij hebben wel gezien, dat uw paard kreupel is. Binnen een uur is dat in heel Parijs bekend en de cote van Pindarus zal zakken tot 25 of 30 : 1. Dat wil zeggen, dat u voor iedere 100 pond sterling, die u op uw paard zet, er drieduizend zoudt ontvangen, als het won.

Meredith keek Raffles een ogenblik verbluft aan en barstte toen uit :

— Maar wat drommel, ja. U hebt volkomen gelijk. Als iedereen denkt, dat het paard toch onmogelijk zal kunnen winnen, dan zal men er bijna niets op durven wedden en ik verdien een fortuin, als het dan toch wint. Maar dat zal niet lukken, graaf. In zes dagen kan die kreupelheid niet genezen.

— Ik denk, dat een gewone dierenarts, hoe knap ook, daar inderdaad niet veel kans toe zou zien, zei Raffles, met een eigenaardig lachje. Maar ik ken wel een geneeswijze, mijnheer Meredith, die het dier binnen drie dagen weer zal maken tot wat het geweest is de laatste tijd, dat wil zeggen onoverwinnelijk.

De verbazing van Meredith werd nog groter. Hij keek Raffles onderzoekend aan, krabde eens achter zijn oor en vroeg toen, half spottend, half wantrouwend :

— Bent u dan een duivelskunstenaar ?

— Dat niet. Maar ik heb vroeger veel contact gehad met Arabieren. En wel voornamelijk met eigenaars van grote stoeterijen. Een van hun heb ik eens een dienst kunnen bewijzen, die hij zelf hoger schatte dan hij werkelijk waard was en in ruil daarvoor vertelde hij mij een paar kleine beroepsgeheimen, waarmee ik een paar maal mijn voordeel heb kunnen doen. Het paard bezeert zich daar nogal eens aan vlijmscherpe dorens, die zo hard zijn als ijzer en de Arabier, die zijn paard heel wat hoger stelt dan zijn vrouw, heeft daar een geneeswijze voor gevonden, die zeker geen genade zou vinden in de ogen van onze Europese dierenartsen, maar die toch afdoende is, dat kan ik u verzekeren.

Meredith bleef nog altijd wat onzeker kijken en Raffles ging glimlachend verder :

— Ik zie het al, u durft het niet goed aan. U kent mij beslist niet en bent bang voor een hinderlaag. Welnu, roep een veearts, de beste, die u hier kunt vinden. Ik vraag u daar zelfs om. Als hij zegt, dat het paard binnen een week niet te genezen is, dan heeft het toch geen nut meer voor u bij deze rennen en verliest u er niets bij, als u mij mijn gang laat gaan.

— Maar, Pindarus zou voorgoed bedorven kunnen worden, zei Meredith aarzelend.

Raffles fronste even zijn wenkbrauwen, maar toen zei hij luchtig :

— Als u daar werkelijk bang voor bent, ben ik bereid, u de waarde van het dier te vergoeden. Ik wil zelfs een som storten, waarvan u zelf de hoogte kunt bepalen, voor ik met mijn kleine kuur begin.

— Zo iets heb ik nog nooit beleefd, riep de koffiehandelaar uit. Weet u wel, dat dit aanbod bijna zonderling klinkt, graaf? Wat heb ik gedaan, om zoveel belangstelling van uw kant te verdienen?

Raffles keek hem een ogenblik koud en uit de hoogte aan en antwoordde toen stroef :

— Niets van die aard hebt u gedaan, mijnheer Meredith. Ik voel echt geen bijzondere sympathie voor u. Misschien zelfs het tegendeel. U moet ook niet denken, dat ik dit aanbod doe om bij u in de gunst te komen. Hebt u dan nog niet begrepen, dat de zaak ook voor mij groot voordeel kan opleveren? Als u uw mond weet te houden, zijn wij beiden de enigen, die op de hoogte zijn van het feit, dat Pindarus, volkomen gezond zal kunnen meelopen. Wij hebben dus niets anders te doen, dan een hoog bedrag op hem te zetten en hij zal het ons dertigvoudig vergoeden. Ook ik verdien een kapitaal, als ik het dier weet te genezen.

Meredith zweeg nog even en zei toen, Raffles de hand toestekend :

— Daar had ik nog niet aan gedacht. Nu verschijnt de zaak in een ander

licht. Uw handelwijze wordt nu heel wat duidelijker. Neem mij niet kwalijk, als ik de indruk bij u heb gevestigd, dat ik u wantrouwde. Dat was mijn bedoeling niet. Ik laat u vrij, om met het paard te doen wat u goedgekent en van een garantiesom wil ik niets weten.

Raffles pakte even de hem toegestoken hand, liet ze direkt weer los en zei toen kortaf:

— Het is goed. Straks zal ik het paard onder handen nemen. Uw jockey moet er buiten worden gehouden. Natuurlijk gaat dat niet langer dan tot over een dag of drie, want dan moet het paard opnieuw in training, na die drie dagen van rust. Hij zal dan natuurlijk merken, dat Pindarus even fit is, als eerst. Kunt u er vast van op aan, dat hij zijn mond zal houden?

— Hij zal zijn mond houden, al was het alleen maar om het geld. Hij kan dan immers zelf op het paard zetten!

— Dat is waar. Dan moeten wij verder alles maar aan de dagbladen overlaten. Maar roep een dierenarts zodat u zekerheid heeft.

Op dat ogenblik kwam een kleine sportwagen aanrijden, door de brede laan, die naar het oefenveld liep en Ina sprong uit de wagen. Zij holde naar haar vader toe, met een verschrikt gezicht en vroeg dadelijk:

— Is het waar, vader, wat ze bij de ingang zeggen, dat Pindarus kreupel is?

— Dat is zo, kind, maar dank zij deze heer zal...

Hij hield plotseling op, want Raffles had hem met zijn wandelstokje ongemerkt van achteren tegen de kuit geslagen. Hij kreeg een kleur, mompelde

iets en maakte toen de zin af:

— Het is jammer, wij zullen een dierenarts roepen, wie weet gaat het nog wel bijtijds over.

Toen het meisje zich even verwijderd had, nadat Raffles vluchtig was voorgesteld, zei deze zachtjes:

— Toen ik zei, dat het tussen ons moest blijven, mijnheer Meredith, bedoelde ik natuurlijk, dat niemand, maar dan ook helemaal niemand, het mag weten. Ook uw dochter niet. Zij is een vrouw en wat u aan een vrouw vertelt, dat kunt u evengoed met duizend luidsprekers van de daken laten verkondigen.

— Ik beloof u, dat ik er niets over zal zeggen, zei Meredith, bijna timide, nu hij begon in te zien, dat die man daar met zijn koele, grijze ogen en zijn intieme vriendschap met Arabische paardenfokkers, hem misschien over een week een heel groot fortuin zou kunnen laten verdienen.

De beide mannen namen voorlopig afscheid en Meredith liet een veearts roepen.

Het resultaat van dat onderzoek vond men 's avonds in de sportkolommen van alle avondbladen. Daar stond het te lezen, dat de favoriet Pindarus tijdens deze oefening kreupel was geworden en dat het uitgesloten moest worden geacht, dat het paard binnen een week genezen zou kunnen zijn. Misschien zou het dier toch nog meelopen, maar zeker was dat niet.

Wat wel zeker was, was, dat de notering voor Pindarus nog diezelfde avond van drie tot dertig om één terugliep. Het paard was een outsider, zoals er maar ooit een geweest was!

HOOFDSTUK IV.

EEN RAADSELACHTIGE ONTVOERING

Het duurde bijna een volle dag, voor Raffles in Parijs alles te pakken had gekregen wat hij nodig had tot samenstelling van het geneesmiddel, waarvan zijn Arabische vriend hem het geheim had verteld. De Botanische Tuin was er zelfs aan te pas gekomen.

Maar laat in de avond keek Raffles dan toch ook tevreden naar het eenvoudige, wit porseleinen schoteltje, waarop een klein beetje zachtgroene zalf lag, het resultaat van zijn werk.

Glimlachend zei hij tegen Brand:

— Dat beetje zalf kan ons enige honderdduizenden francs opbrengen, Charles.

— Is de uitwerking nu inderdaad zo wonderbaarlijk?

— Iets wonderlijks is er niet aan, het middel bezit alleen een zeer sterk genezende eigenschap. Het is alleen jammer, dat het een dag duurde voor ik alle samenstellende delen had. Het paard zal daarvoor een dag later weer in training gaan. Maar toch hoop ik, dat het zal winnen.

— Heb je er enig idee van, Edward, wie die aanslag op dat edele dier kan hebben gepleegd?

— Ik heb wel een idee, maar dat houd ik voorlopig liever voor mij, antwoordde Raffles kortaf. Het is echter wel zeker, dat het om een wraakneming gaat. En het is gedaan door iemand, die kennis heeft van paarden.

— Wanneer gaan we het middel toedienen?

— Dat moet nu direkt gebeuren. Ik wil er niet opnieuw een nacht overheen laten gaan.

— Maar de box zal wel bewaakt worden. Ik heb gehoord, dat de pikeur bij

het paard slaapt.

— Die moet weg. Dan moet de eigenaar maar met ons mee gaan en hem zeggen, dat hij moet verdwijnen. Hoe minder er over de zaak gesproken wordt des te beter het is.

Dit korte gesprek had plaats in het huisje, dat wij al genoemd hebben en dat Raffles bezat, niet ver van de oude stadwal, uitstekend geschikt voor wat hij er van verwachtte en waar het onmogelijk zou zijn, hem te pakken, zelfs niet bij verrassing.

Door een hele lange, eeuwenoude onderaardse gang stond het kleine huis, dat maar één verdieping had, in verbinding met de puinhopen van een oud klooster, dat op een honderdtal meters buiten de vestingwallen lag en waar 's zondags de kinderen speelden tussen de oude steenblokken en op wat vroeger de ruime binnenplaats was geweest, met nog brokstukken van de oude pomp in het midden.

Het was al elf uur, maar Raffles wilde nu zijn behandeling niet langer meer uitstellen.

Hij gaf Henderson opdracht, rustig naar bed te gaan, daar hij een groot gedeelte van de nacht zou wegblijven en stapte met Brand in de snelle wagen, die hij een paar dagen geleden voor onbepaalde tijd had gehuurd.

Hij vond Meredith in het Splendid Hotel, in de danszaal kijkend naar zijn dochter Ina, die er met zijn secretaris danste. De secretaris zag er uit, alsof hij regelrecht de hemel was binnen gestevend, maar de vader van het meisje keek boos.

Hij zat voor een whisky soda en trommelde met zijn dikke vingers op

het tafelblad.

Raffles liep regelrecht op hem toe en zei:

— Het spijt mij, mijnheer Meredith, maar ik kon het middel onmogelijk eerder klaar krijgen, de ingrediënten waren hier heel moeilijk te krijgen. Wij hebben nu geen minuut te verliezen. Kunt u meegaan? Het paard kent u goed en zal rustiger zijn, als u erbij bent, bovendien moet u de pikeur wegsturen. Die man zal natuurlijk niet verdwijnen, als ik het hem zeg.

De koffiehandelaar keek een ogenblik besluiteloos en gromde toen:

— Dan zal ik eerst mijn dochter zeggen, dat zij naar bed moet gaan.

— Maar zij schijnt zich heel goed te amuseren, bracht Raffles in het midden.

— Dat is het juist. Zij amuseert zich wat al te goed naar mijn zin.

— Dus daarom uw boze gezicht en niet omdat ik zo laat ben? zei Raffles verbaasd. Maar beste mijnheer, Meredith, die jonge man, Saint Clair heet hij toch, maakt een uitstekende indruk.

— Hij is in mijn dienst, graaf, en hij bezit geen cent. Hij heeft niets meer dan zijn salaris, zei Meredith kortaf. Ik houd niet van zulke moderne grapjes. Ieder in zijn eigen milieu, zeg ik maar. Die jongen loert natuurlijk op mijn geld.

— Daar ziet hij nu echt niet naar uit, zei Raffles hoofdschuddend. Overigens, het zijn mijn zaken niet. Maak u wat voort, mijnheer Meredith, want ieder uur is kostbaar. Het is jammer genoeg, dat het paard zolang heeft moeten staan, zonder dat ik mijn middel heb kunnen gebruiken. Hoe eerder dat was gebeurd, hoe beter het zou zijn geweest.

Meredith bromde nog wat, wenkte toen zijn dochter en sprak even met haar.

Toen hij weer bij Raffles kwam, zei hij grommend:

— Die jeugd van tegenwoordig. Zij zegt, dat zij nog niet naar bed wil, omdat zij nog geen slaap heeft. Kunt u zich voorstellen, graaf, dat kinderen van een kwart eeuw geleden zo'n smoesje als voorwendsel hadden durven ge-

bruiken?

— Er staat mij flauwtjes iets van bij, zei Raffles glimlachend. Maar de tijden zijn veranderd en met hun ook de kinderen. U zult er u in moeten schikken. Het is nu eenmaal niet anders. De drie heren waren naar buiten gegaan en stapten in de wachtende auto.

Raffles zelf reed zo vlug hij maar kon naar de wijk van Auteuil en vervolgens naar de renbaan. Daar stond de rij boxes, donkere dobbelstenen, huisjes van stuc- en latwerk.

Het hek was natuurlijk gesloten, het werd bewaakt door een portier en Meredith moest een kaart laten zien voor hij werd toegelaten.

Terwijl zij zwiiggend langs de rij stallen liepen, hield Raffles Meredith even staande en vroeg:

— Welk voorwendsel zult u gebruiken om uw pikeur weg te krijgen?

— Voorwendsel? Geen enkel voorwendsel. Ik zal hem gewoon zeggen, dat hij een uur kan gaan wandelen.

— Dat zal hem achterdochtig maken. Wij moeten dat vermijden. Ik geloof dat ik iets beters weet. Op die manier zou ik het dier ook steeds onder toezicht hebben. Stel mij voor als de koper van het paard. Zeg, dat u ervan af wil, nu het toch kreupel is. Wij zetten het dan in een andere box en mijn bediende kan het dier bewaken. Trouwens, nu u uw... eh... graaf de Longfleury tot vijand hebt gemaakt, zal hij u niet meer van dienst willen zijn.

Meredith wendde Raffles snel het ge-laat toe en vroeg:

— Hoe weet u dat wij ruzie met elkaar gehad hebben?

— Ik zag het, antwoordde Raffles rustig. Mijn vriend en ik waren op het terras.

— Zo? Nu, ik geloof, dat ik volkomen in mijn recht stond. Ik had die schoft zijn nek moeten omdraaien.

— Misschien was dat het verstandigste geweest, zei Raffles droogjes. Want die... graaf de Longfleury is een buitengewoon gevaarlijk heerschap, als men hem tot vijand krijgt. U hebt hem niet terug gezien sinds dat ogenblik?

— Nee. Hij is plotseling verdwenen.

En dat is maar goed ook. Dat ik die kerel nog een ogenblik heb kunnen beschouwen als mijn aanstaande schoonzoon!...

Raffles zei niets. Het pleitte voor Meredith, dat hij zijn dochter niet had willen geven aan een man, die zich in een groot druk hotel als een schoft gedragen had, ondanks zijn grafelijke titel, waaraan de koffiehandelaar veel waarde scheen te hechten.

Even later zei hij:

— Ik keur uw voorstel goed, graaf. Ik zal zeggen, dat u koper bent van het paard en het dier in uw eigen box wilt zetten, omdat die beter is.

— Maar dan zal de pikeur u misschien vragen, om hem maar naar Londen terug te laten keren, omdat hij hier toch niet meer nodig is.

— Nee. Want ik heb hier nog een schimmel, die praktisch geen kans heeft. Voor dat dier moet hij dan maar zorgen. Hier is de box.

Hij klopte even op de deur, die bijna onmiddellijk werd geopend door Hollowam.

De pikeur scheen verbaasd te zijn, op dat uur zijn werkgever te zien opdagen en hij wierp een schuine blik op de twee heren, die hij die ochtend al gezien had.

Het was een van de grootste boxes, maar erg veel ruimte was er niet over naast en achter de beide paarden, die daar stonden. In een hoek stond een rieten stoel en in de smalle doorgang lag een bos stro voor de bewaker.

Meredith snuffelde en zei toen woedend:

— Je hebt gerookt, Hollowam! Ontken niet, want ik ruik duidelijk je stinkende tabak.

— Een paar trekjes, een paar uur geleden, en met de deur open, mijnheer, stamelde de pikeur.

— Je weet, dat ik het verboden heb! schreeuwde de koffiehandelaar woedend. Een vonk op al dat stro en de boel staat in lichte laaie! Dat zeg ik je, Hollowam, als ik je nu nog eens snap, dan lig je eruit!

De pikeur stond met neergeslagen ogen en met een bleek gezicht. Waar-

schijnlijk voelde hij zich schuld bewust. Het viel dan ook niet te ontkennen, de bedorven lucht van de koud geworden rook, was goed te ruiken.

— Deze heer koopt Pindarus, ging Meredith kortaf verder. Hij neemt hem nu dadelijk mee. Jij blijft op Lizzy passen.

Pindarus stond te dommelen, toen de bezoekers binnenkwamen, maar hij was nu klaar wakker en spitste een beetje ongerust de oren.

Om de voorvoet zat nu een verband, met lange stroken wit linnen vastge maakt.

Zonder iets te zeggen, nog altijd met datzelfde bleke gezicht maakte Hollowam de holster los en voerde het paard naar buiten.

Raffles gaf de man een fooi en toen brachten zij het dier direkt voorafgegaan door een terreinknecht, naar een van de weinige nog lege stallen. Er werd direkt stro in gebracht, de ruif werd gevuld, evenals de stenen watertrog en binnen tien minuten was alles klaar. De boxes zijn hier allen electrisch verlicht en daarover had Raffles dus zeker geen klagen.

Hij begon met Pindarus bemoedigend en vriendelijk toe te spreken, streelde het dier over de fluweel zachte neus, klopte hem tussen de voorbenen en toen hij het vertrouwen van het dier gewonnen had, begon hij voorzichtig het verband los te maken. Daarna maakte hij de zeer kleine wond schoon.

Pindarus was een beetje onrustig, en schudde nu en dan met het hoofd, maar hij liet Raffles toch kalm begaan, terwijl Meredith en Brand zwijgend en gespannen toekeken.

Toen maakte Raffles het spanen doosje open, waarin hij de zalf had gedaan en bestreek zorgvuldig de kleine snee, terwijl het dier van onrust sidderde. Het kwam echter al heel gauw tot kalmte, zodra het de weldoende invloed bemerkte van de koele zalf. Het was alsof zijn instinct hem zei, dat dit middel beter was dan het vorige.

Raffles lag naast het paard op zijn knieën, streek de zalf uit, met zijn gezicht dicht bij de grond en sprak onder

het werk:

— Het is een braaf beest, heel wat rustiger dan ik eigenlijk gedacht had en binnen drie dagen...

Hij hield ineens op en bukte zich dieper voorover.

Hij sloot het zalfdoosje, ging op een knie liggen, tilde de hoof van het andere been op en richtte zich toen langzaam op. Brand zag tot zijn verbazing een merkwaardige, gespannen uitdrukking op het gezicht van Raffles.

— Hoe lang hebt u Pindarus, mijnheer Meredith? vroeg Meredith.

— Wel, ruim een jaar. Ik kocht hem als een eenjarige van Sir Lipton. Waarom vraagt u dat?

— Omdat... och, uit nieuwsgierigheid!! Een braaf beest...

En Raffles klopte het dier opnieuw op de borst en krauwde het tussen de mooie, nog wat verschrikte ogen.

— Moet dat verband er niet weer om? vroeg Meredith, wijzend op de lappen.

— Dat is overbodig. Direkt zal het paard wel gaan liggen en morgenochtend zal het al heel wat beter zijn. Wij hebben nu niets meer te doen, mijnheer Meredith, dan af te wachten. Mijn vriend zal hier bij het paard blijven, totdat hij wordt afgelost door mijn bediende.

Brand maakte het zich dadelijk gemakkelijk, overtuigde zich ervan dat 't paard stevig was vastgebonden, sloot de deur en ging voor het kleine gebouw rustig zijn pijp roken.

Raffles bracht Meredith met zijn auto weer terug naar het hotel. Deze liep

onmiddellijk naar de danszaal, maar toen hij Ina daar niet zag, veronderstelde hij, dat zij was gaan slapen en dat stemde hem tevreden. Toen hij door de vestibule van de lounge keek, zag hij daar Saint Clair zitten, die een krant las. Dat verbaasde hem wel een beetje; hij deed de deur open en zei:

— Nog niet naar bed, Saint Clair? Heb je geen slaap?

De jongeman kreeg een kleur en antwoordde:

— Ik wilde liever wachten tot u en Miss Ina terug waren, stotterde hij.

— Ik en Miss Ina? herhaalde Meredith langzaam. Wat bedoel je daarmee? Ina is toch naar bed?

Saint Clair kwam langzaam overeind; zijn gelaat was bleek, toen hij zei:

— Zij is helemaal niet naar bed. Zij is toch naar u toegegaan? U hebt haar toch een briefje geschreven, dat zij u moest ontmoeten in de Manhattan Bar?

Meredith greep zich aan de deurpost vast en werd op zijn beurt bleek, terwijl zijn ogen hem bijna uit het hoofd puilden.

— Wat betekent dat? Wat moet dat? riep hij op schorre toon.

En achter hem zei de heldere stem van Raffles ernstig:

— Het betekent, mijnheer Meredith, dat u zich een doodsvijand hebt gemaakt en dat hij niet tevreden was met zijn eerste wraakneming. Er hoeft niet aan getwijfeld te worden of uw dochter is juist onder een voorwendsel hier weg gelokt en ontvoerd.

HOOFDSTUK V.

OP HET OORLOGSPAD

De slag kwam zo onverwacht hard aan, dat Meredith een ogenblik versuft stond te wankelen.

Hij had heel wat fouten, onze duitendief, maar hij hield dolveel van zijn kind, al was hij dikwijls nijdig op haar en de afschuwelijke gedachten, die nu bij hem opkwamen, maakten hem half razend en dreigden hem te verstikken.

Hij kwam tot zich zelf, greep zijn secretaris in de borst, schudde hem ruw heen en weer en schreeuwde tegen hem, zichzelf nauwelijks meester:

— Wil je me zeggen, wat er gebeurd is? Hoe is zoiets mogelijk? Heb je dan niet voor haar gezorgd, op haar gelet?

— Hebt u mij daar ooit het recht toegegeven, mijnheer Meredith? vroeg Saint Clair op bittere toon. U weet wat ik u nog geen maand geleden opnieuw gevraagd heb, u hebt toen geweigerd.

— Zij wilde niet, gromde Meredith doodsbleek. Was dat mijn schuld? Bovendien, al had zij wel gewild, dan toch had ik geweigerd.

— Ik weet het wel, u zag meer in die vervloekte Longfleury, zei de secretaris met gebalde vuisten. U kunt u zelf gelukwensen met de gevolgen, mijnheer Meredith. U twijfelt er toch zeker niet aan of die schurk heeft het gedaan?

Meredith wilde uitvallen, half gek van woede, maar Raffles kwam tussenbeide en zei bijna streng:

— Ik geloof niet, dat het nu de tijd is voor zulke ruzietjes, mijnheren. Ik geloof, dat de situatie nu wel te ernstig is.

— Wanneer hebt u Miss Ina het laatst gezien, mijnheer Saint Clair?

— Ongeveer een uur geleden, mijnheer, antwoordde hij.

— Graaf Palmhurst! stelde Meredith nors voor, terwijl hij over zijn hoofd veegde. Hij heeft mij zoëven een grote dienst bewezen.

— En misschien kan ik er u een bewijzen, mijnheer Meredith, die nog heel wat groter is. Was u er bij, toen zij het briefje ontving, waar u het over hebt, mijnheer Saint Clair?

— Ja, wij waren in de hall. Miss Ina wilde juist naar haar kamer gaan. Ook ik wilde mijn kamer opgaan. Toen kwam een kelner met het briefje. Zij maakte het vlug open en las het. Er stonden maar een paar woorden op.

— Hebt u het briefje gezien?

— Alleen de enveloppe. Die had zij laten vallen.

— Hoe weet u dan wat er in dat briefje stond?

— Zij vertelde het mij vlug. Zij scheen een beetje ongerust te zijn, want zij werd bleek. Zij zei, dat u, mijnheer Meredith, een klein ongeluk had gekregen en dat zij u in de Manhattan Bar moest komen halen.

— Hebt u niet aangeboden om met haar mee te gaan? vroeg Raffles weer.

— Natuurlijk deed ik dat, graaf! riep Saint Clair uit. Maar zij weigerde. Bovendien, de Manhattan Bar is tien minuten met een taxi van dit hotel verwijderd.

Raffles schudde zijn hoofd en zei ernstig:

— U had mee moeten gaan, ondanks haar weigering, mijnheer Saint Clair. Parijs is en blijft een gevaarlijke stad, zo laat in de nacht. Niet alle taxichauffeurs zijn even betrouwbaar. Of beter gezegd, er zijn figuren, die tijdelijk dat

vak kiezen, als het zo in hun kraam te pas komt.

De jongeman wrong de handen en zei:

— Dat weet ik! Maar zeg het niet, of ik zou gek worden. Wat kan het mij nu nog schelen of iemand het weet... dat zij mij boven alles gaat. En ik heb er bijgestaan en haar alleen laten weggaan. Ik zou mij wel voor mijn kop kunnen slaan.

— Ik weet heel wat beters, mijnheer Saint Clair. U zult ons kunnen helpen, om haar terug te vinden.

De ogen van de secretaris begonnen te schitteren en hij greep de gelegenheid met beide handen aan.

— En wat denkt u te kunnen doen? gromde Meredith wanhopig. De politie moet in de arm genomen worden.

— Die ook, maar ik ben van oordeel, dat drie vastberaden mannen in zulke omstandigheden, soms heel wat meer bereiken, ging Raffles verder.

— Het is mij nog altijd een raadsel dat een graaf zich zou kunnen verlagen tot zo'n gemene wraakneming, steunde de rampzalige koffiehandelaar.

— Wat praat u toch van een graaf. De kerel heet niet Longfleury maar Cassida, Bernardo Cassida. Hij is een Chileen en van alles geweest, kocienjongen, paardendief, valsspeler, kelner, filmacteur, hotelrat. Een sluwe kerel die niet gemakkelijk te pakken is en tot alles in staat. Hij was het ook, mijnheer Meredith, die uw paard kreupel maakte.

Meredith was lijkwit geworden en staarde Raffles aan, alsof hij een spook zag.

— Is dat waar? vroeg hij hees.

— Er is geen twijfel mogelijk. En nu moeten wij aan de slag. Hebt u soms gezien waarmee Miss Ina wegreed, mijnheer Saint Clair?

— Met een taxi.

— Werd die van een standplaats geroepen?

— Nee, er stond er toevallig een dicht bij het hotel.

— Hebt u het nummer kunnen opnemen?

— Ik heb er zelfs niet eens op gelet,

ik dacht alleen maar aan haar, zei Saint Clair dof.

— Wie riep die taxi?

— De piccolo, die het briefje bracht.

— Waar is die jongen nu?

— Die is dadelijk daarna naar bed gegaan.

— Vraag hem onmiddellijk, of hij zich het nummer, of anders het uiterlijk van de chauffeur herinnert, hoe het briefje hier kwam en het nummer van de taxi. Als hij slaapt, maak hem dan wakker. Het is hoogt belangrijk. Mijnheer Meredith, u kunt intussen de politie waarschuwen, ofschoon ik bang ben dat 't niet veel zal helpen. Cassida, ik herhaal het, is niet zo gemakkelijk te pakken. En dan kan het niet anders, of hij heeft hier goede vrienden, die hem helpen. Zo'n ontvoering kan men tegenwoordig niet zo gemakkelijk helemaal alleen op touw zetten. Daar is hulp bij nodig.

— En moet ik alles aan de politie vertellen? vroeg Meredith haperend.

— Ik begrijp het, u denkt aan het schandaal, dat er kan volgen. En toch zult u door die zure appel moeten heenblijten, beste man. Het is beslist noodzakelijk, dat de politie op de hoogte wordt gesteld van de ware naam van graaf Longfleury, want dat zal haar nasporingen heel wat gemakkelijker maken. Zij weet dan tenminste precies naar wie zij moet zoeken. Haast u, dan zal ik op mijn beurt voor alle zekerheid de Manhattan Bar opbellen, ofschoon ik wel bijna zeker ben, dat de kerel daar helemaal niet geweest is. Nog heel even, hebt u hem wel eens geschreven?

— Ik geloof een keer, een invitatie. Waarom vraagt u dat?

— Wel, hij moet toch uw handschrift kennen om dat valse briefje te kunnen schrijven. Uw dochter schijnt even te hebben gearzeld na het ontvangen ervan. Nu, wij zien elkaar hier in de vestibule terug.

Er waren nog geen tien minuten verstreken, toen alle spelers in dit kleine drama weer bij-eenkaar waren in de grote vestibule van het hotel.

Het gezicht van Meredith stond som-

ber, maar dat van Saint Clair vertoonde een glimp van hoop. Hij begon direkt, zodra hij Meredith en Raffles zag, die het eerst terug waren:

— De jongen zegt, dat het briefje gebracht werd door een chasseur van de Metropolitan Bar, die hij heel goed kent.

Raffles trok een verwonderd gezicht en zei:

— Dan kan het niet anders of het briefje moet daar wel degelijk geschreven zijn. Misschien deed de schurk dat, om de zaak aannemelijk te maken en het kon wel eens zijn, dat hij juist door die te grote slimheid de zaak bederft. Kon de jongen nog iets zeggen over de taxi?

— Nee, dat helaas niet. Hij kan alleen zeggen, dat de chauffeur niet erg groot was en een zwarte baard droeg.

— Een chauffeur met een zwarte baard! riep Raffles uit. Iets heel bijzonders. Die zal wel vals geweest zijn. Mijnheer Meredith, wat hebt u te rapporteren?

— Niets anders, dan dat de politie mij beloofd heeft, onmiddellijk een onderzoek te zullen instellen. Zij zoekt trouwens al een maand naar die Cassida.

— Nu, men kan nooit weten, hoe een koe een haas vangt, zei Raffles droogjes. Maar het komt maar hoogst zelden voor, dat de politie de verblijfplaats van een ontvoerde weet te vinden. Wij gaan nu direkt naar de Manhattan Bar en zullen daar de chauffeur ondervragen. Het is niet aan te nemen, dat hij de afstand lopend heeft afgelegd. Ik denk eerder, met een taxi. Nu, wij zullen wel zien. Daar is mijn vriend Brunt!

Toevalligerwijze was Brand, nadat hij door Raffles geroepen was, in de stad een Engels pikeur tegengekomen, die hij kende. Met goedvinden van Raffles zou deze man de verdere verzorging van Pindarus op zich nemen.

Brand kwam aanlopen en vertelde Raffles zacht, dat Henderson binnen tien minuten met de auto voor het hotel hoopte te staan.

— Ik wil geen tien minuten verliezen, Charles. Jij wacht hier dus op hem en rijdt onmiddellijk naar de Manhat-

tan Bar. Zorg voor wapens. Je kunt nooit weten wat er vannacht nog gebeuren kan. Tot straks.

Raffles had al eerder een taxi van de standplaats laten komen en ofschoon hij er wel zeker van kon zijn, dat daar niets bijzonders aan was, nam hij de chauffeur en de wagen toch goed op.

Een minuut of vijf later stapten zij uit bij de Manhattan Bar en Raffles merkte niet zonder enig sarcasme op, dat zij er toch nog eerder schenen te zijn dan de politie.

Er was daar namelijk nog helemaal geen onderzoek ingesteld. Zij kwamen net op het nippertje, want de chauffeur een jongen van een jaar of zestien, had zijn uniform al uitgedaan en wilde juist naar huis gaan.

Raffles trok hem dadelijk in een hoekje en drukte hem vijftig francs in de hand, met de woorden:

— Ik moet je wat vragen, jongen, en dit is om je geheugen op te frissen.

Meredith liet Raffles kalm begaan, ofschoon hij zelf popelde van ongeduld. Instinctmatig had hij gevoeld, dat de zaak het vlugst en het best zou worden gedaan, als hij alles maar overliet aan die koelbloedige edelman, die zo rustig en zeker werkte en die ook in de zaak van het kreupele paard zo handig en energiek was opgetreden.

Hoe die edelman had kunnen ontdekken, dat de zogenaamde Longfleury een ordinair oplichter en dief was, dat was hem een raadsel, maar daar bekommerde hij zich voorlopig niet om. De hoofdzak was dat zo spoedig mogelijk zijn dochter werd terug gevonden.

Raffles ging direkt verder:

— Je hebt zowat een half uur geleden een briefje aan het adres van Miss Meredith naar het Splendid Hotel gebracht.

— Zo is het, mijnheer, zei de jongen.

— Wie gaf je dat briefje?

— Een heer, die hier wat had gebruikt.

— Wat zei hij?

— Hij zei, dat er grote haast bij was en dat ik een taxi moest nemen.

— Voor de deur stond zeker al een

taxi klaar...

— Ja, mijnheer.

— En... de chauffeur had een zwarte baard?

— Maar als u alles al weet, riep de jongen verbluft uit.

— Hoe zag die heer er uit, die je het briefje gaf.

— Heel groot, fors gebouwd, met rood, kort geknipt haar en een platte neus, net of hij er een harde tik op had gehad.

Raffles had een verbaasde kreet onderdrukt en vroeg:

— Zag zijn neus er werkelijk uit, alsof hij daar een harde slag op had gehad?

— En een heel harde ook, mijnheer.

— Leek zijn ene oog niet een beetje donkerder dan het andere?

— Dat klopt mijnheer! antwoordde de jongen levendig. Hij was als heer gekleed en hij dronk hier een whisky soda.

— Was hij er nog toen je terugkwam?

— Nee. Een kelner zei, dat hij bijna dadelijk, nadat hij mij het briefje gegeven had, was weggegaan.

— Merkte je nog iets bijzonders aan de taxi?

— Alleen maar, dat het binnen wat muff rook.

— En toen heb je een raampje willen opendraaien, maar dat ging niet, zei Raffles langs zijn neus weg.

De jongen keek hem bijna verschrikt aan en stotterde:

— Dat heb ik werkelijk willen doen, mijnheer en het ging ook niet, want het raampje zat muurvast.

— Heb je het nummer van de taxi soms gezien?

— Er zat geen nummerbord op, mijnheer.

— Dat dacht ik al half, zei Raffles rustig. Verder kun je me zeker niets vertellen?

— Niets, mijnheer. Ik heb mijn briefje afgegeven aan een piccolo in het Splendid, die ik wel ken en toen ben ik teruggelopen. Mijn dienst was al om.

— Ik dank je, ga nu maar gauw naar je bed! zei Raffles en hij gaf de jongen een vriendschappelijke klap op de

schouder.

Zijn gezicht stond echter strak, toen hij zich tot de twee heren wendde met de woorden:

— Ik ben bang dat het nog ernstiger is, dan wij dachten, heren. De kerel heeft alles heel sluw bedacht. Hij zelf droeg een valse baard en die taxi is besteld niet terug te vinden. Zij had niet eens een nummerbord. De man, die het briefje aan de chasseur gaf, was een medeplichtige. En toen de jongen het had over de mufte lucht in de wagen, begreep ik al hoe laat het was. De ellending heeft gewerkt met een of ander bedwelmend goedje en hij moet een kraantje van zijn zitplaats af hebben kunnen opendraaien. De deuren zullen wel zo zijn gemaakt, dat zij van binnen niet te openen waren, maar zulke aanslagen kunnen toch wel eens mislukken, als het slachtoffer er in slaagt, een raampje neer te laten of stuk te slaan. Daarom zaten zij stevig in de sponningen geklemd en de ruiten zullen wel van onbreekbaar glas zijn geweest. Dat er iemand in de wagen heeft gezeten, is natuurlijk uitgesloten. Miss Ina zou dan onmiddellijk achterdocht hebben gekregen en zeker niet zijn ingestapt. Nee, zij is in de wagen bijna dadelijk bedwemd.

Saint Clair werd doodsbleek en zijn tanden knarsten hoorbaar.

— Geloof u dat er kans op is, hem terug te vinden?

— Het zou niet juist zijn, als ik u valse hoop gaf. Mijn enige kans is, dat ik die kerel met het rode haar en de platgeslagen neus terug vind. Ik ken hem namelijk.

— U kent hem? riep Meredith verwonderd uit.

— Ik moet hem wel kennen, want ik was het zelf, die hem een week geleden ongeveer de neus moest inslaan. Hij was een erg lastige en gevaarlijke kerel, hij had een mes en ik had alleen mijn vuisten.

— Later zal ik het u wel eens vertellen, mijnheren. Op het ogenblik moeten wij eerst al het mogelijke proberen om de verblijfplaats van uw dochter te ontdekken. Misschien...

Hij hield midden in de zin op.

Hij duwde Meredith en Saint Clair bijna tegelijkertijd, door een niet zeer zachte stoot in hun maag, zo vlug in twee stoeien, dat zij al zaten, voor zij nog goed en wel wisten, wat Raffles van plan was.

De kerk, waarin zij met de chasseur hadden gesproken, was een soort spreekkamertje en lag naast de grote vestibule, waar het van gescheiden was door een glazen wand, half van matglas.

Stond men, dan kon men vanuit de vestibule gemakkelijk de hoofden zien van degenen, die er binnen waren, maar wanneer men zat, was men helemaal verborgen achter het matglas.

In het midden van het matglas waten een paar fijne figuurtjes bij wijze van versiering gegraveerd. Of liever, daar was het glas niet gematteerd. Raffles had zich op zijn beurt gebukt en tuurde nu door dat stukje helder gebleven glas in de vestibule.

Toen hij zich na enige minuten weer oprichtte, schitterden zijn ogen en Meredith vroeg onmiddellijk, heel verbaasd over de handelwijze van zijn nieuwe vriend:

— Heeft u iets bijzonders ontdekt?

— Nu, ik weet niet of graaf Cedric Winstone wel iets bijzonders is, antwoordde Raffles, met een glimlach. Maar de man, die hem volgde was zeker wel de moeite waard. Het was niemand anders dan mijnheer La Carotte, anders gezegd De Wortel, vanwege zijn vuurrode haar.

— Wat is dat? De man met de platte neus? riep Saint Clair woedend uit. Durft hij hier in deze gelegenheid te komen?

— Dat zou niet zo wonderlijk zijn, mijnheer Saint Clair, als wij aannemen, dat de kerel beslist niet in het komplot is met zijn medeplichtige. Het is immers wel mogelijk, dat Cassida hem het briefje kant en klaar in de enveloppe gegeven heeft, met de opdracht, het aan de chauffeur te geven.

— Inderdaad, dat is mogelijk, zei Saint Clair peinzend. Maar waarom is hij in het gezelschap van die andere

man, die Winstone?

— Laten wij de zaken niet door elkaar halen, zei Raffles glimlachend. Hij is niet in zijn gezelschap, hij volgt hem. En dat kan in sommige gevallen heel wat anders, heel wat gevaarlijkers betekenen. Kijk maar, hij doet zelfs de moeite, niet al te veel op te vallen.

Raffles had de jongeman laten bukken zodat die op zijn beurt door het uitgespaarde figuurtje in de ruit kon kijken.

Saint Clair tuurde even en zei toen verbaasd:

— Het is waar, de kerel blijft een paar meter achter Winstone en schijnt hem voortdurend in het oog te houden. Wat kan zijn bedoeling zijn?

— Niet zo erg veel goeds, vrees ik, hernam Raffles.

Op dit ogenblik waren de beide mannen in de grote danszaal verdwenen.

Raffles bleef nog even nadenken en zei toen zacht:

— Ik zei zoëven, dat het mogelijk is, dat La Carotte, anders gezegd Louis Carnot niets van de opzet van de zaak geweten heeft. Anders zou zijn brutaliteit, om hier direkt weer terug te komen, niet goed te verklaren zijn. Maar in ieder geval kan het niet anders of hij moet Cassida heel goed kennen en weten waar die woont, als hij niet in een deftig hotel logeert. Dat moeten wij uit hem zien te krijgen. En daarom, mijnheer Meredith, geloof ik, dat het ogenblik is aangebroken om uit elkaar te gaan. U kunt hier de politie afwachten en haar op de hoogte brengen.

— U staat dus niet toe, dat ik bij uw onderzoek blijf? vroeg Meredith, bedigd.

— Mijnheer Meredith, als het alleen maar een onderzoek was, zoudt u natuurlijk kunnen helpen. Maar zoals de zaken nu staan, kon het wel eens ruw toegaan, wanneer de schurk zich ontdekt ziet. Hij hoort tot dat soort mensen, die zich tot het allerlaatst verdedigen en niet voor geweld terugschrikken, als zij in het nauw worden gedreven. Bovendien heeft hij hier heel wat vrienden, die buitengewoon gemakkelijk hun revolvers te voorschijn tove-

ren. En daarom is het beter, mijnheer Meredith, als wij die zaak verder opknappen. Mocht de politie uw dochter eerder terugvinden, des te beter, maar ik geloof dat niet.

— Verbiedt u mij soms ook, graaf, verder mee te doen? vroeg Saint Clair, half dreigend, half smekend.

Raffles keek hem met een glimlach aan en antwoordde:

— Dat zou mij heel moeilijk vallen, mijnheer Saint Clair. Ik denk dat u zich aan ons zoudt vastklampen. Maar

ik moet er u op wijzen dat uw leven gevaar kan lopen. Begrijpt u mij, mijnheer Meredith? vervolgde Raffles tot de koffiefabrikant. Het leven van uw secretaris loopt gevaar.

— Des te beter! bromde de jongeman. Al had ik tien levens te verspelen, ik had ze er voor over, als ik er haar door kon redden. Ik ben dus tot uw dienst.

— Goed zo. Prent u goed in, dat het geen kinderspel zal worden, want van nu af aan zijn wij op het oorlogspad.

HOOFDSTUK VI.

IN DE VAL — EN ER UIT

Raffles had dit nauwelijks gezegd, of Brand kwam binnen en rapporteerde:

— Hier zijn wij, Henderson en ik. De snelste wagen, wapens en alles.

— Goed zo. La Carotte is hier en hij zit achter Winstone aan. Hij heeft beslist iets op het oog. Winstone is niet zo erg nuchter meer.

— Nu, dan is hij dus volkomen normaal. Ik heb hem zelden anders dan half dronken gezien, merkte Brand op. Maar La Carotte ken ik niet.

— Een berucht type uit de Parijse onderwereld. Hij was de man, die door Cassida in de arm is genomen om het fatale briefje aan de chasseur te geven. Die wachtte intussen met een taxi zonder nummerbord voor de deur, bracht de chauffeur naar het Splendid en nam vervolgens het meisje in zijn wagen mee. Daarin is zij bedwelmd door een of ander snelwerkend gas. Wij zullen nu vlug handelen en Carnot proberen te overrompelen. Mislukt dat, dan weet ik nog wel een ander middel, waardoor hij ons de verblijfplaats van zijn medeplichtige zal aanwijzen. Ik heb een paar kleinigheden bij mij, die grote indruk op hem zullen maken. Laat mij aan het woord, want ik geloof wel, dat ik het Frans zodanig spreek, dat de kleine comédie, die ik op het oog heb, zal slagen.

Een ogenblik later had men Meredith neergezet in de kamer van de gerant en daar zou hij op de politie wachten, die nog steeds niet was verschenen.

Daar deze kamer met een klein raam uitkeek op de grote danszaal, kon hij inzien wat daar gebeurde en dat troostte hem wel iets.

Er waren daar heel wat mensen, die

zich amuseerden met dansen en drinken. Aan een tafeltje zat Winstone en niet ver van hem af was La Carotte gaan zitten, die een onschuldig gezicht probeerde te zetten, wat hem niet erg goed lukte.

Juist toen hij zijn glas sherry aan zijn mond wilde brengen, voelde hij op zijn schouder tikken en zijn geweten moest wel allesbehalve zuiver zijn, want hij werd bleek en een deel van de kostelijke wijn stroomde over het tafeltje.

Hij draaide zich langzaam om met iets gluisperigs in zijn ogen en keek in een streng gezicht, dat hij niet kende.

Maar toen hij zijn blikken wat liet zakken, zag hij ook een rond stukje zilver, dat hij maar al te goed kende, omdat hij het dikwijls gezien had. Het was het insigne, dat de Parijse inspecteurs van politie, als zij in burger zijn, steeds bij zich dragen.

De loerende ogen van La Carotte gingen snel rond en achter de inspecteur zag hij nog twee andere mannen, die hem scherp in het oog schenen te houden.

Raffles, die zijn penning weer opborg, boog zich naar Carnot toe en fluisterde, zodat hij hem alleen kon horen:

— Haal geen grapjes uit, La Carotte en ga rustig mee. Het is uit met je, kerel. Wij hebben je nodig.

Raffles wist beslist niets over de boef, maar Carnot moest heel wat op zijn kerfstok hebben, want hij stond kalm op, sloeg zijn glas sherry in een teug naar binnen, wilde een geldstukje op de tafel werpen, bedacht zich en zei grijnzend:

— Dat zou zonde zijn. Als ik er dan

toch uitgegooid word, kan ik mijn geld beter in mijn zak houden.

En met deze filosofische uitdrukking ging hij gedwee met de drie mannen mee, zonder dat het al te veel opzien baarde.

Maar bij het langslopen wierp hij een blik vol spijt op de halfdronken Winstone, op zijn juwelen ringen en de zwarte parels in zijn wit overhemd en bromde iets onverstaanbaars, waarschijnlijk iets van spijt.

Maar toen hij de auto zag met de reusachtige chauffeur achter het stuur, die voor de deur stond, aarzelde hij en vroeg:

— Wat is er eigenlijk aan het handje, cheffie? Waarvoor moet jij mij hebben?

— Dat weet je zelf verdraaid goed, La Carotte, zei Raffles op goed geluk. Het is om de zaak met Cassida.

Raffles zag onmiddellijk, dat 't schot raak was, Carnot maakte een beweging van schrik, dat heel wat verried. En Raffles begreep nog iets meer, dat hem veel plezier deed. Er moest nog iets anders zijn tussen die twee mannen, dat veel ernstiger was dan die zaak van de ontvoering, waar deze boef waarschijnlijk niet eens iets afwist. Om dat bagatel van het afgeven van een briefje, zou hij zeker niet zo zijn geschrokken.

Raffles maakte van de gelegenheid onmiddellijk gebruik en zei heel zachtjes, de boef bij de arm grijpend:

— Het kan je jaren kosten, Carnot. Cassida heeft je er bijgelapt. Wij hebben een briefje van hem gekregen. Helaas, wij weten niet waar hij zit. Als we hem maar te pakken hadden.

Het gezicht van Carnot vertrok en hij balde zijn vuisten.

— Heeft die schooier mij aangebracht? gromde hij met een vloek. Als dat zo is, dan zullen wij eens zien wie de sterkste is. Zeg eens, cheffie, zou er voor mij wat afgaan, denk je, als ik zei, waar hij nu zit?

— Dat zou je in ieder geval wel goed doen, Carnot. Misschien zelfs, zou ik jou per ongeluk wel kwijtraken, zodra ik er zeker van was, dat jij mij de waarheid had gezegd en mij de verblijfplaats van Cassida had aangewe-

zen. Met dieven moet men dieven vangen, dat is mijn devies en jij bent in ieder geval het minst schuldig in deze zaak.

Raffles had onder het spreken heel snel en handig de zakken van de boef doorzocht en haalde er, onder meer, een brownning van vrij groot formaat en een zelfgemaakte ploertendoder uit, van ossenhuid, rottan en lood, een gemeen wapen, zelfs in een zwakkere vuist dan die van monsieur La Carotte.

— Bestemd voor die rijke Engelsman, ja? vroeg Raffles langs zijn neus weg. Nu, dat zullen wij voorlopig maar bewaren. Waar is het?

— Rue des Abesses, antwoordde Carnot zonder aarzeling. Het is een heel oud huis en niet eens zo gemakkelijk te vinden. Het ligt achter aan een grote binnenplaats. Je zult het zelf wel zien. En pak hem stevig aan, die schoft! Ik heb altijd wel geweten, dat hij een onbetrouwbare fielt was.

Raffles gaf Henderson een wenk, fluisterde hem een paar woorden in en de reus ging in de auto naast de man zitten, die, met Saint Clair aan zijn andere kant, zich nu gerust als een gevangene kon beschouwen. Brand ging voor naast Raffles zitten.

Toen men aan het begin van de nauwe, donkere rue des Abesses was, die zelfs nog geen asfaltbestrating kende, remde Raffles af en vroeg Carnot waar het was.

Carnot zei dadelijk:

— Nummer 17. Door de koetspoort.

Naar de huisnummers kijkend, reed Raffles langzaam verder en draaide de auto toen door een reusachtige hooggewelfde en wit gekalkte koetspoort, tot aan het begin van een langwerpige binnenplaats, die vroeger een tuin was geweest maar nu meer op een wildernis leek.

Zodra de auto stil stond, gooide Brand het portier open, wenkte Carnot bars uit te stappen en de anderen volgden onmiddellijk.

Carnot wees met uitgestrekte hand naar een huis aan de overkant van de binnenplaats en als het ware midden in die wildernis van kruipplanten, struik-

gewas, hoogopschietend gras en allerlei onkruid. Er stonden ook mandsikke bomen vlak bij het huis, die daar al eeuwen gestaan moesten hebben.

Raffles zag onmiddellijk, dat het huis, dat hem werd aangewezen, heel goed geschikt was voor het gemene doel van Cassida, want het stond op zichzelf, de muren waren beslist heel dik en de burens zouden niets kunnen horen van de noodkreten van het ongelukkige meisje.

Het was breed, het had een plat dak, met een ballustrade van graniet en stenen manden vol vruchten en het had maar een verdieping.

— Daar is het, zei de bandiet zacht. Denk nu aan uw belofte, chef?

— Dat zal ik, Carnot. Maar denk er wel aan, dat ik je laat volgen en dat je er niet mals zult afkomen, als het zou blijken, dat je mij bedrogen had. En maak nu maar dat je weg komt!

Carnot liet het zich geen tweemaal zeggen en was met 'n paar grote sprongen in de duisternis verdwenen. De vier mannen hielden kort krijgsraad.

Het plein was bijna helemaal bebouwd. De woeste tuin was van de huizen gescheiden door een klinkerpad, niet breder dan een paar meter en alleen berijdbaar door kleine bestelwagens. Het huis van Cassida was het enige, dat los stond. Langs beide zijmuren ging de verwilderde tuin verder, om als het ware dood te lopen tegen twee hoge hekken, zonder deuren, op gelijke hoogte met de voorgevel van het huis. Want wat men van de binnenplaats af zag, dat was de achtergevel. Ook daar was echter een brede deur, zoals de mannen snel genoeg ontdekten, toen zij naderbij waren geslopen.

Niet het minste lichtstraaltje drong door de gesloten gordijnen en de blijkbaar erg zware luiken naar buiten.

Ook aan de beide zijmuren was geen licht te bespeuren. Er waren daar ook lang niet zoveel ramen en ook die waren stevig afgesloten.

Zij slopen terug naar de achterdeur, waar een hardstenen stoep van drie treden toegang gaf, die Raffles zorgvuldig onderzocht.

Het was een ouderwetse deur van erg zwaar hout, prachtig gebeeldhouwd en met koper beslagen. Er zat nog een koperen klopper op de deur en Saint Clair wilde er al naar grijpen, toen Raffles snel zijn arm greep en fluisterde:

— Wees voorzichtig. Wacht even!

Hij haalde een kleine voltmeter uit zijn zak en hield dit instrument vlakbij de klopper. De naald begon onmiddellijk wild uit te slaan, zonder tot rust te kunnen komen.

— Sterkstroom! zei Raffles lakoniek. Enige malen de kracht van een huisleiding. Ik zou u niet aanraden, die klopper beet te pakken of aan dat koperen slot te komen, terwijl u met uw voeten op dat ijzeren rooster midden in de stoep staat, wat onvermijdelijk is zoals u ziet. Waarschijnlijk zoudt u, zo niet op slag gedood, dan toch zeker zwaar gewond worden. Bovendien zouden dan binnen de zekeringen doorslaan en de man daar zou weten dat er gevaar dreigde.

Raffles had de omgeving eens goed opgenomen, kreeg nu een van de zware kastanjabomen in het oog, die niet ver van het huis stonden en vroeg aan Henderson:

— Heb je touw bij je, James?

— Ja, mylord.

— De onderste takken zijn vrij laag, James. Probeer zo hoog mogelijk in die boom daar te klauteren en schuif je dan schrijlings langs die dikke tak daar. Hij eindigt op een meter of drie van de dakrand. Gebruik je touw als lasso en werp de lus om die zware, stenen mand op de hoek. Die beelden staan altijd vast en volkomen betrouwbaar. Maak het andere einde van het touw om de tak vast, zodoende zullen wij gemakkelijk het dak kunnen bereiken.

Reeds had de reus, die niets had gezegd, de onderste tak gegrepen, waar hij net bij kon en had zich opgetrokken met zijn benen om de machtige stam. Vlug was hij in de duisternis daarboven verdwenen. Men hoorde, terwijl hij klom, de bladeren ritselen, maar er stond gelukkig een vrij sterke wind en dat geluid zou niet opvallen.

Het bleef even stil, toen klonk er een

paar keer een zacht geluid, veroorzaakt door het vallen van het touw en plotseling zag Saint Clair hoe de lichte avondhemel daarboven, tussen huis en boom, als het ware doorstreept werd, dat was het strakgetrokken koord, dat nu de dakrand met een tak daarboven verbond.

— Mag ik u als eerste uitnodigen, mijnheer Saint Clair? vroeg Raffles hoffelijk.

Maar heel even aarzelde de jonge secretaris. Toen klauterde hij moedig in de boom waarbij het zacht sissen van de reus daarboven hem de weg wees. Hij ging hem voorbij, tastte naar het strak gespannen touw, vond het, greep het stevig vast en zwaaide het volgende ogenblik tussen hemel en aarde. Hand voor hand enterde hij zich verder, totdat zijn voeten steun vonden aan de dakrand. Hij was in veiligheid.

Zonder dat hij er iets van merkte voegden graaf Palmhurst en zijn secretaris zich bij hem.

— En onze reusachtige vriend, komt die niet? vroeg Saint Clair fluisterend.

— Nee, Hij zal buiten de wacht houden, antwoordde Raffles zacht. Ik ben bang, dat het touw of de tak hem niet zou houden. Vooruit nu!

Zoals gezegd was het dak volkomen vlak en de tegenwoordige eigenaar had het met kiezelstenen laten bebrooien. Zij moesten dus heel voorzichtig lopen, totdat de scherpe ogen van Raffles de rand van een dakluik zagen. Het was een ouderwets, houten luik, met ijzer beslagen en stevig gesloten. Raffles had tien minuten nodig om van buiten af en zonder lawaai te maken de zware grendel terug te trekken. Maar toen was dan ook de weg naar binnen vrij.

Er stond geen trap tegen het luik, maar een stevige vlaggestok, die Raffles op het dak gevonden had, bewees even goede diensten. Hij werd door het luik neergelaten en langs die schuine paal lieten de drie mannen zich beurteelings omlaag glijden. Zij stonden op een grote, donkere zolder. Niets was er in het huis te horen. Nergens een straaltje licht.

In een hoek begon de houten wenteltrap naar de enige verdieping van het huis. Zij bleven nog even staan luisteren en liepen toen naar beneden.

Plotseling stond Raffles, die voorop liep, stil en luisterde. Zijn scherp oor had de klank van een stem opgevangen. In de halve duistertals van het portaal keek hij Saint Clair veelbetekenend aan en wenkte in de richting van een deur, versierd met houtsnijwerk.

Deze luisterde op zijn beurt even, balde toen de vuisten en fluisterde, bevend van opwinding:

— Ik smeek u, graaf, laat hem aan mij over! Het is zijn stem! Het is zijn vervloekte, spottende stem! En zij is daar ook, ik durf er een eed op te doen.

Raffles hield hem met een gebaar tegen, sloop naar de deur toe en draaide heel voorzichtig aan de knop.

Hij merkte, dat de deur gemakkelijk open ging. De man binnen was blijkbaar net de kamer in gekomen. Hij smeet de deur wagenwijd open en de drie mannen stormden de kamer binnen, Saint Clair voorop.

De kamer was ouderwets gemeubeld en vrij groot. Op een brede, leren sofa lag Ina Meredith, doodsbleek en blijkbaar net uit haar bewusteloosheid bijgekomen. Vlak voor haar stond Bernardo Cassida en keek met een van woede vertrokken gezicht naar de deur. Met een schreeuw van woede trok hij bliksemsnel een browning en begon te schieten.

Maar Saint Clair liet zich niet tegenhouden en lette niet op het gevaar, ofschoon een kogel een stukje van zijn oor meenam en een andere hem als een zweepslag in de zij striemde. Onder het rennen bukte hij zich telkens en ten slotte schopte hij een zware voetbank zo behendig voor zich uit, dat het ding en hem deed vallen. De browning vloog uit zijn hand. Voor hij zich kon oprichten, had Saint Clair zich al met een lach van vreugde en wraakzucht op hem geworpen. Half gek van woede worstelde Cassida in zijn greep, trapte en beet en vocht voor zijn vrijheid.

Maar Saint Clair greep hem met beide handen aan, tilde hem als een kind van

de vloer, hief hem in de hoogte en smeet hem zover hij kon van zich af.

Bijna tegelijk gaven de drie mannen een schreeuw van verwondering. Cassida was met zijn volle gewicht tegen het houten beschot terecht gekomen, dat blijkbaar bezweken was. Maar het hout was niet versplinterd! De schurk was zonder meer door de muur heen-gegaan, als door een deur, die zich onmiddellijk weer gesloten had. Er was niets meer van hem te zien, maar aan de andere kant van het schot klonk een woeste lach.

Brand vloog op de muur toe en probeerde met koortsachtige haast het geheim te ontdekken van die goedverborgen deur, maar vruchteloos gingen zijn vingers haastig over de krullen, knoppen en festoenen, de muur bleef dicht.

Maar toen hij woedend tegen het schot trapte, vloog het deurtje opnieuw open.

— Mijnheer Saint Clair, houd u zich met deze jongedame bezig, die u biezonder veel verplicht is, naar ik meen, zei Raffles haastig. Wij gaan die fielt achterna.

En terwijl Saint Clair zich verlegen naar het jonge meisje toeboog, dat hem blozend de hand toestak, renden Raffles en Brand al door een smalle, stinkende gang, totdat zij bijna hals over kop een tamelijk steile, stenen trap waren afgeduikeld.

Daar beneden was het iets lichter, het was het licht, dat door een hele smalle,

nu openstaande deur naar binnen drong.

Zij stormden naar buiten en zagen tot hun verwondering dat zij weer op de binnenplaats stonden, niet ver van een van de zijhekken, die wij al eerder noemden.

Raffles liet een zacht gefluit horen en bijna dadelijk klonk er gehijg naast hem. Henderson met een rood gezicht en half stikkend van woede, stond voor hem en zei:

— Het spijt mij, mylord. Ik heb mijn best gedaan, maar de kerel was mij te vlug af. Hij sprong in een auto voor ik hem had kunnen pakken.

— Is hij door dit hek gegaan? vroeg Raffles verwonderd. Er zit toch geen deur in?

— Toch wel, mylord. Er moet er een in zitten, kunstig verborgen en met onzichtbare scharnieren, want vanuit mijn schuilplaats in de schaduw van de boom, zag ik hem ineens door dit hek gaan. Ik had het schieten gehoord, dus ik was er vlug bij, maar de deur was alweer dicht en ik kon ze niet terug vinden. Toen ik op de straat kwam stapte hij net in een auto.

— Op straat kwam? herhaalde Brand verbluft. Ben je over het hek geklommen? Het is meer dan drie meter hoog.

Maar Henderson wees bescheiden naar het hek. Twee van de duimdikke tralies waren als rietjes tonvormig uitgebogen!

HOOFDSTUK VII.

« PEGGY-MIJ-LOVE », OUTSIDER

Het was op de dag voor de wedrennen.

Raffles en Brand zaten met Meredith, de knappe Ina en Saint Clair in de lounge van het Splendid en hadden het zo juist gehad over de vruchteloze pogingen van de politie om Cassida, alias graaf de Longfleury, in handen te krijgen. De kerel scheen zich heel goed verborgen te houden, ergens in de omgeving van Parijs, waar een van zijn talrijke vrienden hem wel onderdak zou hebben gegeven.

Wat La Carotte betreft, ook hij scheen als door de grond gezonken te zijn. Het was wel waarschijnlijk, dat de roodharige boef zich een beetje boven de wind van de gevaarlijke Cassida wilde houden, nu die niet in verzekerde bewaring was. Het was niet erg, Cassida tot vijand te hebben, als hij maar goed en wel achter slot en grendel zat.

Voor ieder, die ogen had om te zien, was het duidelijk, dat de kleine Ina bijzonder onder de indruk was van het feit, dat Saint Clair zich zo moedig had gedragen en in zijn ijver om haar te bevrijden, met de blote vuist was toegestormd op een man, die met eenrowning gewapend was. Weliswaar zat op dat ogenblik zijn rechteroor in het verband, maar het stond interessant.

Maar nu sprak men over niets anders dan over de rennen van de volgende dag en natuurlijk sprak mijnheer Meredith hoofdzakelijk over Pindarus, die volkomen genezen was en even hard scheen te lopen als vroeger, maar toch niet helemaal.

— Van de wond is absoluut niets meer te zien, het paard loopt volkomen normaal, dank zij uw prachtig middelste, graaf, en toch krijg ik de indruk, dat Pindarus niet meer de oude is en niet meer doet wat er van hem wordt verwacht, klaagde de handelaar.

— Misschien is het paard nog een weinig bang en durft zich niet helemaal

te geven.

— Maar dan kan ik ook onmogelijk op Pindarus zetten, jammerde Meredith. Dan zou ik als renstalbezitter, gedwongen worden, om op Sardanapale mijn geld te zetten.

— Misschien, zei Raffles langzaam. Maar niet te veel, als ik u was.

— Hoe zo? Het staat toch als een paal boven water, dat Sardanapale na Pindarus het snelst is? zei Meredith verwonderd.

— Misschien hebt u ook wel gelijk. Maar niemand kan zeggen wat Pindarus morgen doet.

Meredith was opgestaan en zei tegen zijn dochter:

— Kom, Ina, wij zullen eens naar het oefenveld gaan. Ga je mee, Saint Clair?

De vraag scheen volkomen overbodig te zijn, want de jongeman was al opgesprongen. Maar Raffles greep hem bij de arm en zei:

— Een ogenblikje, mijnheer Saint Clair.

Hij liep met de verbaasde jongeman naar het terras, waar zich niemand bevond, keek hem strak aan en zei:

— U houdt van Miss Ina, vriend Aubrey, en volkomen belangeloos, dat weet ik. U zoudt van haar houden, ook al zoudt u graag ook wat geld bezitten, om begrijpelijke redenen. Ik gebruik krachtige termen, maar dat is nodig om de zaak zuiver te stellen.

Saint Clair had een kleur gekregen en stamelde iets onverstaanbaars. Raffles echter ging overstoortbaar verder:

— U hebt niet veel meer dan uw salaris, mijnheer Saint Clair ofschoon dat heel behoorlijk is. Bezit u absoluut geen kapitaal. U zult zeker morgen wel wedden?

— O ja, dat denk ik haast wel, antwoordde de jongeman verbluft.

— Op welk paard had u willen wedden?

— Wel, natuurlijk op Sardanapale,

want die is op het ogenblik favoriet.

— Verkeerd. Ik geef u in overweging, mijnheer Saint Clair, uw geld niet op dat paard te zetten.

— Op welk dan? Geloof u dan zelf, dat Pindarus zal kunnen winnen?

— U bedoelt het paard, dat in de box van mijnheer Meredith staat?

— Welk paard zou ik anders bedoelen? riep Aubrey ongeduldig uit. Kan het winnen of niet?

— Nee, dat geloof ik niet, antwoordde Raffles langzaam. Maar er is een ander paard, mijn beste Aubrey, dat schitterende kansen heeft. Ik bedoel Peggy-my-Love.

Stomverbaasd deed Saint Clair een stap achteruit en keek Raffles met een ongelovige blik aan. Toen barstte hij uit:

— Peggy-my-Love? Dat kunt u toch niet menen. Een paard, dat drie dagen geleden is ingeschreven, dat niemand kent, waar nooit iemand van gehoord heeft en dat op dit ogenblik genoteerd staat, met 30 : 1.

— Juist, dat wil zeggen, dat men voor ieder pond sterling, dat men op dat paard zet, er dertig terugkrijgt.

— Als het wint.

— Het zal winnen! Ik wil u wel vertellen, mijnheer Saint Clair, dat ik zelf tweeduizend pond op dat paard denk te zetten. En ik raad u dringend aan, uw spaarpenningen, ik meen mij te herinneren, dat u ongeveer duizend pond bezit, op Peggy-my-Love te zetten.

Aubrey werd bleek. Het was voor hem een heel hoog bedrag, het was ongeveer alles wat hij bezat. Hij was van plan geweest, een pond of tien te wagen aan Sardanapale. Maar er was zo iets dwingend in de ogen van die wonderlijke helper, er lag een klank van zoveel overtuiging in zijn stem, dat hij begon te aarzelen. Toen zei Raffles glimlachend:

— Ik kan niet verlangen, u zo snel te overtuigen. Daarom doe ik u dit voorstel, want ik vertrouw u ten volle. Zodra u terugkomt van het oefenveld, gaan wij samen naar een boekmakerskantoor en ik zet drieduizend pond op Peggy-my-Love. Als het paard wint, be-

taalt u mij honderd pond. Verliest het, dan bent u mij niets schuldig.

Aubrey greep de hand van Raffles en drukte die krampachtig.

— Dat voorstel is te mooi, om het niet aan te nemen. Ik zal een overeenkomst op schrift stellen.

— Dat is absoluut niet nodig, viel Raffles hem snel in de rede. Ik vertrouw volkomen op uw woord. En ga nu maar vlug en vooral mondje dicht tegen mijnheer Meredith en zelfs tegen zijn dochter.

— Waarom?

— Omdat, zij u wel eens zouden kunnen bepraten, om uw plan weer te veranderen en dan zoudt u een fortuin hebben weggesmeten, antwoordde Raffles kortaf. En maak nu maar, dat u weg komt. Ik geloof, dat een zekere jongedame al ongeduldig op u wacht.

* * *

Een stralende zon bescheen de volgende dag de prachtig gelegen renbaan, de duizenden, die daar waren gekomen en de leuke zomertoiletjes, die daar altijd voor het eerst in het seizoen getoond worden door de machtige modekoning, die daar hele zwermen mannequins uitstuurt.

Het was duidelijk te merken, dat er spanning in de lucht zat. De gekste geruchten deden de ronde. De bookmakers waren ongerust. Pindarus zou meelopen, maar niemand wist absoluut zeker of het paard nu helemaal fit was. Bij de proefgalop langs de grote overvolle tribunes had niemand iets bijzonders kunnen zien; het prachtige dier scheen volkomen genezen te zijn en ging met lange, lenige, galopsprongen over het lichtgroene kortgesneden gras.

Maar Meredith, die naar zijn paard keek, schudde het hoofd en mompelde tegen Aubrey, die bleek en ongerust naast hem stond.

— Het is vreemd. Pindarus loopt als een kievit en toch maakt het op mij de indruk, dat de hengst niet meer dezelfde is van vroeger. Wat kan er toch aan veranderd zijn? Nu, ik houd mij maar aan Sardanapale. Je kunt nog honderd pond op hem zetten, Aubrey. Hij staat nu 3 : 1 en over een kwartier zal het

2 : 1 zijn. Hoeveel zet jij?

— Ik, ik wed niet op Sardanapale, mijnheer Meredith, antwoordde Aubrey vurrood. Ik heb op Peggy-my-Love gezet.

Meredith keek zijn secretaris verstomd aan en barstte toen in een brullend gelach uit.

— Ben je stapelgek, jongen? De merrie zal pas een dag later binnenkomen. Je kan evengoed op mijn hoge hoed wedden. Kun je het nog veranderen?

— Nee, ze zijn af.

Inderdaad, de starter, een kleine man in een grijs pak had het sein gegeven, het startlint fladderde in de wind en het veld van zeventien paarden stooft als een stormwind weg.

Een lange kreet galmde over de renbaan. Raffles was dicht naast Aubrey komen staan, die bleek was en moeite had om zijn kalmte te bewaren.

De pace was zo bijzonder snel, dat het veld nog voor de tweede bocht volkomen uit elkaar lag. Maar tot stomme verwondering van mijnheer Meredith hoorde Peggy-my-Love tot de zeven paarden, die helemaal afzonderlijk aan de kop gingen en waarbij ook Sardanapale en Pindarus behoorden. De eigenaardige isabellakleur van de outsider stak duidelijk af tegen het koffiebruin van Sardanapale en de voskleur van Pindarus. Een lang aangehouden kreet van ongelof en verbijstering ging onder de duizendkoppige menigte op, toen het veld van zeven weer te voorschijn kwam van achter de bosjes tegenover de grote tribune. Peggy-my-Love had zich van nummer 7 opgewerkt tot nummer 3.

En plotseling werd het doodstil. Het was alsof ieder voelde, dat er iets ging gebeuren. De jockey van Peggy had de karwats nog niet gebruikt, toen Sardanapale al onder de zweep lag. In de laatste bocht liet de jockey het dunne rietje even over het kruis van het dier kwispelen. Het was alsof het plotseling geëlectriseerd werd en in zes, zeven machtige sprongen ging het Pindarus voorbij en lag hoofd aan hoofd met de favoriet. Zo naderden zij de eindpaal. De jockey van Sardanapale striemde

meedogenloos op het dier los... Met een gemak, alsof de wedren net begonnen was, schoot Peggy-my-Love de favoriet voorbij en won met ruim een lengte.

Een oorverdovend gehuil, een woest gekrijs steeg op. Alweer had een outsider gewonnen en alweer hadden duizenden wedders, zonder het minste verstand van paarden, maar ~~tuk op een~~ winstje, hun inzet verspeeld. Ralph Meredith keek heel zuinig en betreurde de vijfhonderd pond, die hij op het paard van zijn concurrent gezet had.

— Ik feliciteer u, mijnheer Meredith, juichte Aubrey, met schitterende ogen.

— Mij? gromde de koffiehandelaar.

— Natuurlijk. U hebt 15.000 pond sterling verdiend. Wees niet boos, mijnheer Meredith, maar het geld dat u mij gaf om op Sardanapale te zetten, dat heb ik ook op Peggy gezet.

— Op mijn raad, zei Raffles zacht. Wees niet boos, mijnheer Meredith. Hij heeft er werkelijk goed aan gedaan, uw secretaris. Maar daar komt de winnaar. Willen wij eens meegaan?

— Ik stel geen belang in dat paard, bromde Meredith nijdig, ofschoon dat gemakkelijk verdiende geld zijn stemming aanmerkelijk verzachtte.

— Ik geloof dat u er daarentegen bijzonder veel belang in zult stellen, zei Raffles met een lachje. Ga eens mee, mijnheer Meredith.

Een kleine groep mensen, hoofdzakelijk verslaggevers en paardenfokkers, volgden het paard, dat maar heel weinig zweette. De jockey was een jongen van nauwelijks vijftien jaar en zijn wangen gloeiden van opwinding en trots. Hij reed het paddock op en voor de boxes steeg hij af. Meredith, zijn dochter en de anderen moesten nog een tijdje wachten, tot de reporters hun vragen gesteld hadden en eindelijk stond het paard veilig in zijn box. Een paar stalknechts begonnen het te ontzadelen, en met strowissen de glanzende huid droog te wrijven. Raffles zond die mensen met een fool weg en hield alleen de jockey in de box. Zodra de deur gesloten was, vroeg hij de verwonderde jongen:

— Hoe lang oefen je met dit paard,

jongen?

— Vier dagen, mijnheer.

— Wie is de eigenaar?

— Dat weet ik niet. Ze kwamen mij halen en ik zou vijftig pond krijgen, als de knol won. Het is de derde keer, dat ik in een wedstrijd uitkom.

— Heb je die vijftig pond al?

— Nee, die zullen me direkt worden uitbetaald, zodra ik mij verkleed heb.

Raffles keek de jongen een ogenblik strak aan. Een jongen nog bijna, die zeker van niets wist.

Toen raapte Raffles een van de strowissen op, nam uit een van zijn zakken een flesje, opende het, goot de inhoud leeg op het stro en streek dit een paar malen krachtig over het kruis van het paard. Na enige ogenblikken verdween de isabellakleur; op de gewreven plek werd het paard voskleurig.

— Mag ik u voorstellen... madame Pindarus, zei Raffles.

Meredith, die doodsbleek was geworden van woede en verbazing, schreeuwde uit:

— Wel vervloekt. Wie heeft mij die poets gebakken? Welk paard heb ik dan in mijn box gehad, de hele week?

— De zuster van Pindarus, mijnheer Meredith, Pompadour II. Kom, u moet u het dier herinneren. Het is een tijdlang in bezit geweest van de hertog van Windsor. Zij was bijna net zo snel als haar zuster, maar toch niet helemaal en daarom werd Pompadour voor niet al te veel geld naar Frankrijk verkocht. Zij leek sprekend op Pindarus, met uitzondering van de sokken aan de voorbenen, op zich zelf al een bijzonderheid, want een vos is meestal alleen aan de achterbenen gesokt. Toen ik de fijne wonde onderzocht, merkte ik, dat die sok was verwijderd door middel van een kleurstof en de gelijkens met uw

paard was nu volkomen. De bedoeling is, lijkt mij, nogal duidelijk. De schurk, die het paard verwisselde en laat ik u maar dadelijk vertellen dat uw pikeur er de hand in heeft gehad, mijnheer Meredith, had een tweeledig doel: Een paard te bezitten dat moest winnen en bovendien een van zijn sterkste concurrenten beletten om hetzelfde te doen.

— Maar waarom verfdde hij mijn paard dan? bromde Meredith woedend.

— Als u eens op uw zak klopt waar het geld in zit, beste man, kunt u die vraag zelf wel beantwoorden. Hij maakte het paard tot een volslagen outsider, omdat er dan met wedden des te meer op te verdienen viel. U zelf hebt zo-even bij de bookmaker vijftienduizend pond voor uw onnozele vijfhonderd terug gekregen. En wie weet hoeveel Cassida wel op zijn zogenaamde Peggy had gezet. Een handlanger heeft hem natuurlijk geholpen aan Pompadour, of hij heeft ook dat paard zonder meer gestolen. Verder had hij natuurlijk Pindarus onmogelijk kunnen laten meelopen, zonder het dier te vermommen, daar u het anders onmiddellijk zou hebben herkend.

— Maar dat alles zal uitkomen en men zal mij van bedrog betichten, jammerde Meredith.

— Nee, want u kunt er beslist niets aan doen. Als er bedrog is gepleegd, dan deed ik het, zei Raffles kalm. Maar ik heb er absoluut geen berouw van. Deze Franse jongen heeft geen woord van ons gesprek verstaan en begrijpt niets van de hele zaak. En, met mijnheer Cassida zal ik wel afrekenen. Ik weet waar hij uithangt en dat zal ik hem bewijzen. Adieu, mijnheer Meredith, Miss Ina, Saint Clair. De kennismaking was mij zeer aangenaam en tevens winstgevend.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

RAKETGEHEIMEN

HASSELT

96.471. - Limburgse Drukkerijen, N. V.,

Gedrukt in België

VOOR SLECHTS
DRIE GULDEN
of meer per maand

OPMARS NAAR DE GALG

voorheen fl. 24.50

NU
SLECHTS **FL. 11.90**

In dit wereldbekende, fascinerende boek beschrijven de auteurs Joe J. Heydeckers en Johannes Leed het monsterproces van Neurenberg met de voorgeschiedenis, de opkomst van het nazisme, de lange reeks onvoorstelbaar grote misdaden, o.a. het vermoorden van zes miljoen joden, het oorlogsverloop, de triomfen van de duivel, het keerpunt, de teruggang, de boemerang : Duitsland in de tang tussen Oost en West doodgeknepen, uit de lucht met de grond gelijk maakt, innerlijk ontbonden. Daarna de jacht op degenen die dit hadden ontketend, hun arrestatie, in vele gevallen hun zelfmoord (Hitler, Goebbels, Himmler, Göring, Ley), hun berechting.

De eigenlijke waarde van OPMARS NAAR DE GALG is niet zozeer, dat men erin kan lezen hoe de nek is gebroken van enkele der gestoorde criminelen die verantwoordelijk waren voor de moord op zes miljoen joden, als wel dat men daaruit kan leren hoe het volk, een werelddeel, het gehele mensdom vergaat als men niet goed let op wat er gebeurt en lijdelijk toeziet.

In totaal 600 pag. met veel foto's. Voorheen fl. 24.50, nu onverkort in kunstlederen band slechts fl. 11.90, betaalbaar met fl. 3. - of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN - AMSTERDAM
Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden « Opmars naar de Galg ». Het bedrag van f 11.90 / de 1e termijn van f * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor rembourskosten bij ontvangst van het boek betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L. L.

NAAM :

ADRES :